

SAĞLIKLI
BİR
KİLİSENİN
DOKUZ
İŞARETİ

DÖRDÜNCÜ BASKI

Mark E. Dever

Türkçesi: Kamil Kiroğlu

525 A Street NE, Washington, DC 20002
Phone (202) 543-1224, FAX (202) 543-6113

© 2005 Mark E. Dever
Tüm hakları saklıdır.
Basım yeri; Amerika Birleşik Devletleri

9 MARKS MINISTRIES

MİSYONUMUZ

Tanrı, kilise aracılığıyla kendi güzelliğinin, mükemmelliğinin ve sevgisinin görkemini göstermek istiyor.

Bir düşünün, kendi yerel topluluğunuzda şöyle bir durum nasıl görünürdü acaba;

- İlahilerde ve vaazda Tanrı'nın adı yüceltiliyor.
- Sevgi ve hizmet davranışlarıyla ilişkiler güçleniyor.
- Evlilikler ve aileler zorluklara dayanacak şekilde kuruluyor.
- Mesih'in fedakarlığı günah işleyen ama tövbe eden insanların yaşamlarında görünüyor.

9 Marks Ministries'de biz inanıyoruz ki, Tanrı'nın kendisini, mükemmel olmayan ama değişmekte olan insanlardan oluşan kendi topluluğu aracılığıyla göstermesinden daha iyi bir **müjdeleme aracı, misyon stratejisi**, veya **danışmanlık programı** yoktur. O'nu tanıdıkça O'nun gibi görünüyoruz.

Göksel varlıklardan oluşan büyük topluluğun yani sıra mahalledeki komşular ve diğer uluslar da hayranlığa seyredecekler.

Kilise önderlerinin, kiliselerini büyütmek için yeni bir metoda yada çekici bir projeye ihtiyaçları yoktur. Onların ihtiyacı, Kutsal Kitap teolojisine ve Tanrı'nın yerel toplulukları sağlıklı ve kutsal bir şekilde geliştirmek için tasarladığı prensiplere sınıksız sarılmaktır. Kutsal yazılar, kilise önderlerine kiliseleri nasıl kurabileceklerini ve Tanrı'nın görkemini nasıl yansıtabileceklerini öğretiyor.

9 Marks Ministries'de bizler, sizin "Nasıl... abilirim?" sorularınıza cevap ve kiliseniz için de Kutsal Kitaba dayalı bir vizyon vermeye çalışıyoruz.

- Medya: bilgisayarınıza indirebileceğiniz web kaynakları, audio röportajlar, e-bültenler, eğitim müfredat programları
- Öğrenim ve Araştırma: hafta sonu eğitimleri, konferanslar, stajyerlik, fikir alış veriş yapılan toplantılar.
- Yayınlar: kitaplar, broşürler, gazeteler
- Müjdeleme: ziyaretler, telefon görüşmeleri

Daha fazla bilgi edinmek için www.9marks.org sitesini ziyaret ediniz.

YAZARIN KONUYLA İLGİLİ DİĞER KİTAPLARI

Nine Marks of a Healthy Church
(Crossway, 2000)

Richard Sibbes:
Puritanism and Calvinism in Late Elizabeth and Early Stuart England
(Mercer University Press, 2000)

Polity: Biblical Argument for How to Conduct Church Life:
A Collection of Historic Baptist Documents
(Center for Church Reform, 2001)

A Display of God's Glory: Basics of Church Structure:
Deacons, Elders, Congregationalism, and Membership
(Center for Church Reform, 2001)

"The Priesthood of all Believers: Reconsidering Every Member Ministry"
in *The Compromised Church*, ed. John Armstrong
(Crossway, 1998)

"Reflection on Providence"
in *Christianity in a Changing World*, ed. Michael Schuler
(Marshall Pickering, 2000)

"Communicating Sin in a Postmodern World"
in *Telling the truth: Evangelizing Postmoderns*, ed. D.A. Garson
(Zondervan, 2000)

"Why am I a Baptist"
in *Why am I a Baptist*, ed. Tom Nettles and Russ Moore
(Broadman & Holman, 2000)

"John L. Dagg"
in *Theologians of the Baptist Tradition*, ed. Timothy George and David S. Dockery
(Broadman & Holman, 2001)

"Do the Work of an Evangelist"
in *Reforming Pastoral Ministry*, ed. John Armstrong
(Crossway, 2001)

"Why We Disciplined Half Our Church"
in *Leadership Journal*
(Fall, 2000)

"Church Discipline"
in the *South Baptist Journal of Theology*
(Winter, 2000)

İÇİNDEKİLER

ÖNSÖZ	7
1. AÇIKLAMALI VAAZ	11
2. KUTSAL KİTAP'A DAYALI TEOLOJİ	17
3. KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR MÜJDE ANLAYIŞI	23
4. KUSAL KİTAP'A DAYALI BİR İMAN ETME ANLAYIŞI	27
5. KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR MÜJDECİLİK ANLAYIŞI	31
6. KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR KİLİSE ÜYELİĞİ ANLAYIŞI	35
7. KUTSAL KİTAP'A DAYALI KİLİSE DİSİPLİNİ	43
8. HİRİSTİYAN HAVARİLİĞİNİ VE BÜYÜMESİNİ İLERLETME KAYGISI	49
9. KUTSAL KİTAP'A DAYALI KİLİSE ÖNDERLİĞİ	55
SONSÖZ	61
EK	62
SAĞLIKLI BİR KİLİSEYE ÖZGÜ BİR ANTLAŞMA	62
AYET DİZİNİ	64

Sağlıklı Bir Kilisenin Dokuz İşareti

ÖNSÖZ

Tanrı, iyiliği ve sevgisiyle, bizleri sadece Hıristiyan olmaya çağırmadı. Bireysel olarak günah işlemiş olsak da, bu dünyadan bireysel olarak çağırılmış olsak da, bizler aynı zamanda yerel bir toplulukta bir araya gelmek için çağırıldık. Bu topluluğa, İncil’de kilise deniliyor.

Bugün piyasadaki bir çok kitap ve bir çok konuşmacı, akla gelebilecek hemen hemen her türlü niteliği, tapınma tarzını, bilgisayar programını, kitabı, ses sistemini, semineri, hizmeti, eğitimi, programı, grubu, filozofiyi, metodu, öğretiyi, meziyeti, ruhsal tecrübeleri, oto park tasarımı veya idari yapıyı başarılı bir kilisenin anahtarı olarak ileri sürüyor. Kim doğru söylüyor? Bir kilisenin sağlıklı olup olmadığını nasıl bilebilirsiniz? Kutsal Kitap’a dayalı, köklü, Tanrı’yı yücelten bir büyümeyi nasıl teşvik edebilirsiniz?

Bu küçük kitap kiliseleri değiştirmek için bir araçtır. Bu kitabın içinde sağlıklı bir kilisenin dokuz seçkin işaretini öneriyorum. Sağlıklı bir kilisenin nitelikleri sadece bunlar değildir. Bir kilise hakkında söylenebilecek sözler sadece bunlardan ibaret değildir. Hatta bunlar kilise hakkındaki en önemli şeyler de değildir. Örneğin vaftiz ve Rabbin sofrasını kutlamak burada doğrudan ele alınmamış olmasına rağmen Kutsal Kitap’a dayalı bir kilisenin temel faaliyetleridir. Bu nedenle hemen hemen her kilise bu faaliyetleri gerçekleştirmeyi en azından niyet eder. Burada ele alınan dokuz nitelik bir kiliseyi esaslı, sağlıklı ve Kutsal Kitap’a dayalı bir kilise olarak bir çok diğer hastalıklı kardeşlerinden belirgin bir şekilde ayırabilecek işaretlerdir. Burada ele alınan dokuz işareti bugün çok nadir görüyoruz, ve bu nedenle de bu konulara özenle dikkat etmemiz ve kiliselerimizde geliştirmemiz gerekmektedir.

Elbette ki, tıpkı bu dünyada mükemmel Hıristiyanlar olmadığı gibi mükemmel kiliseler de yoktur. Hatta en iyi kiliseler bile idealin altında kalıyor. Ne doğru yönetim şekli, ne cesurca vaaz etmek, ne fedakarca

vermek, ne de geleneksel öğretiler bir kilisenin gelişip büyüyeceğini garanti edemez. Buna rağmen, her bir kilise daha da sağlıklı bir hale gelebilir. Kendi bireysel yaşamlarımızda günah karşısında nihai bir zafere asla ulaşamıyoruz ama Tanrı'nın gerçek çocukları olarak mücadele etmekten de vaz geçmiyoruz. Aynı şekilde kilise de mücadele etmekten vaz geçmemelidir. Hıristiyanlar, özellikle de pastörler ve kilise önderleri daha sağlıklı kiliseler görmeyi arzu ediyorlar ve bunun için çalışıyorlar. Bu kitapçığın amacı bu sağlığı teşvik etmektir. Ben bu amaçla yazıyorum ve siz de bu amaçla okuyorsunuz, öyleki Kendi halkında Tanrı yüceltilsin.

Biz Amerikalıların pragmatizme ve özellikle de net başarıya olan bağımlılığının yerini, özellikle de Tanrı'nın buyruklarına itaat etmek söz konusu olduğunda sonuçlarına bakmadan Tanrı'ya güvenme ve alçak gönüllülük almalıdır. Verilen hizmetleri farklı kategoriler altında tanımalı ve teşvik etmeliyiz, sadece büyüyüp gelişmekte olan bir bölge yada uyanışı yaşayan bir bölgede hizmet eden kilise kurucusunu değil aynı zamanda yerinde sayan veya gerileyen şehirlerde yada kırsal alanlarda hizmet eden pastörleri de teşvik etmeliyiz. Sadece büyük hizmet programları yada misyonerlik faaliyetleri gibi kısa zamanda çok sayıda insanın tepki verdiği hizmet aktivitelerini değil de William Carey veya Adoniram Judson'ın hizmetlerinde gördüğümüz gibi Tanrı'nın işini teşvik edebilmeliyiz.

Bir uyarı notu: kiliselerimizin hedef ve faaliyetlerini yeniden ayarlarken bu değişikliği ve Kutsal Kitap'a dayalı reformu, Kutsal Kitap okullarına bel bağlamadan yapmalıyız. Bu okullar kendi yöneticileri tarafından yönetilen kurumlardır, ister bir mezhepe bağlı olsunlar ister olmasınlar bu durum böyledir, çünkü aksi takdirde bu kurumlar yok olurlar. Bunun da böyle olması gerekir. Bu nedenle bizler kiliselerimizde değişiklik yapmaya çalışırken, daha uzun süre, daha yavaş biçimde ve daha derin biçimde çalışmalıyız.

Tekrar söylüyorum; en iyi kiliseler bile idealin altında kalıyor, ama biz bundan dolayı çabalamaktan vaz geçmemeliyiz. Tanrı'nın kendi halkında yüceltildiği sağlıklı kiliselere olan özlemimiz konusunda aynı duyguları paylaşıyoruz. Bu kitabın bu amaç için kullanılmasını arzu ediyorum.

1

AÇIKLAMALI VAAZ

- I. Açıklamalı Vaazın Tanımı
- II. Açıklamalı Vaaz Aslında Bir Yöntem Değildir
- III. Vaizin Bilgisine Değil, Tanrı'nın Sözüne Boyun Eğmek
- IV. Tanrı Kendi Halkını Her Zaman Kendi Sözü Aracılığıyla Yarattı
- V. Vaaz Edilen Tanrı Sözü'nün Merkezliği
- VI. Düşündürücü Sorular

1

AÇIKLAMALI VAAZ

Başlangıç noktamız, Tanrı'nın bizimle başladığı yerdir, bizimle konuşması. O şekilde biz kendi ruhsal sağlığınıza kavuştuk ve kilisemiz de yine o şekilde kendi ruhsal sağlığına kavuşacak. En Eski vaaz metodlarından biri olan açıklamalı vaaza kendini adamak her kilise önderi için ama özellikle de kilisenin pastörü için önemlidir. Bu, Kutsal Yazıların herhangi belirli bir bölümünde söylenenleri açıklamak amacıyla verilen vaazdır, Kutsal Sözlerin anlamını dikkatli bir şekilde açıklamak ve topluluğa uygulamaktır (Nehemya 8:8). Elbette ki bir çok farklı vaaz verme yöntemleri vardır. Örneğin konusal vaazlar, dua yada vermek gibi herhangi bir konu hakkında Kutsal Yazılar'daki bütün öğretileri bir araya toplamak. Biyografik vaazlar da Kutsal Kitap'taki kişilerden birinin yaşamını ele alır ve Tanrı'nın lütfunu, umudu ve imanını o kişiyi yaşamını resmederek gösterir. Ancak açıklamalı vaaz bambaşka bir şeydir; Tanrı'nın sözünün belirli bir bölümünün açıklanması ve uygulanmasıdır.

Açıklamalı
Vaazın
Tanımı

Açıklamalı vaaz Kutsal Yazıların yetkinliğine inanıldığını varsayar, ancak hepsi bu değil, daha da ötesi var. Açıklamalı vaaza kendini adamak Tanrı'nın sözünü duymaya kendini adamaktır. Hatta Eski Antlaşma'daki peygamberler ve Yeni Antlaşma'daki elçilere sadece gidip konuşmaları için görev verilmedi ama aynı zamanda, onlara özel bir mesaj da verildi. Aynı şekilde bugünkü Hıristiyan vaizler de sadece Tanrı'nın sözünü konuştukları sürece Tanrı onlara konuşma yetkisi verir. Bu nedenle açıklamalı vaazlar veren bir vaizin yetkisi Kutsal Yazılarla başlar ve biter. Bazen insanlar açıklamalı vaazı, en çok sevdikleri açıklamalı vaaz veren bir vaizin tarzı ile karıştırabilir ama açıklamalı vaaz aslında bir yöntem yada tarz değildir. Bazı kişilerin de gözlemlediği gibi, sonuç olarak, açıklamalı vaaz pek de neyi nasıl söylediğimiz değildir, ama

Açıklamalı
Vaaz Aslında
Bir Yöntem
Değildir

Vaizin
Bilgisine
Değil
Tanrı'nın
Sözüne
Boyun
Eğmek

neyi söylemeye karar verdiğimizdir. Özel bir formatı yoktur ama içeriği Kutsal Kitaptır.

Bazıları Tanrı Sözü'nün yetkisini memnuniyetle kabul eder ve hatta Kutsal Kitap'ın kusursuzluğuna inandığını ilan eder, ancak buna rağmen o kişi (kasıtlı olarak yada olmadan) açıklamalı vaazlar vermiyorsa, hiç bir zaman zaten bildiği şeylerden daha fazlasını vaaz edemeyecektir. Bir vaiz Kutsal Yazılar'dan bir parça seçip o parçanın ana temasını vaaz etmeden önemli olan başka bir konuda topluluğu teşvik edebilir. Böyle bir şey gerçekleştiği zaman hem vaiz hem de topluluk Kutsal Yazılarda zaten bildikleri birşeyi duyarlar.

Diğer yandan da, Kutsal Yazıları içeriği ile ele alır, açıklamalı bir şekilde, söz konusu olan parçanın mesajını vaazın mesajı olarak verirsek, vaaza başlarken duymayı beklemediğimiz şeyleri duyabiliriz Tanrı'dan. Başlangıçtaki çağrıdan son zamanlarda Kutsal Ruh'un bizi ikna ettiği konulardaki tövbelerimize dek bütün kurtuluşumuz; Tanrı'yı duymayı hiç beklemediğimiz şekillerde Tanrı'yı duymamızın sonucudur. Tanrı'nın sözüne olan bu teslimiyet bir vaizin hizmetinde net bir şekilde görülmelidir. Beni yanlış anlamayın: Bunu sağlamak kilise topluluğunun sorumluluğudur. (Matta 18 de İsa'nın veya 2 Timoteos 4 de Pavlus'un kilise için kendi üzerlerine aldıkları sorumluluklara bir bakın). Bir kilise asla Tanrı'nın sözünü duymaya ve öğretmeye pratikte kendini adamayan birini topluluğun ruhsal gözetmeni olarak görevlendirmemelidir. Aksi bir davranış kilisenin büyümesini baltalayacak bir davranış olur ve kilisenin sadece pastörün seviyesine kadar büyümesini teşvik eder. Böyle bir durumun gerçekleşmesi halinde kilise Tanrı'nın arzularına göre şekillenmek yerine, yavaş yavaş o pastörün arzularına göre şekillenir.

Tanrı Kendi
Halkını Her
Zaman
Kendi Sözü
Aracılığıyla
Yarattı

Tanrı'nın halkı her zaman Tanrı'nın sözü aracılığıyla yaratıldı. Yaratılış 1. bölümdeki yaratılış öyküsünden 12. bölümdeki İbrahim'e yapılan çağrıya, Hezekiel 37. bölümdeki kuru kemiklerden diri Söz'ün gelişine dek, her zaman Tanrı kendi halkını kendi sözü aracılığıyla yarattı.

Pavlus'un Romalılara yazdığı gibi "Demek ki iman, haberi duymakla, duymak da Mesih'le ilgili sözün yayılmasıyla olur" (10:17). Veya Pavlus'un Korintlilere yazdığı gibi "Mademki dünya Tanrı'nın bilgeliği uyarınca Tanrı'yı kendi bilgeliğiyle tanımadı, Tanrı iman edenleri saçma sayılan bildiriyle kurtarmaya razı oldu" (1 Korintliler 1:21).

Derin açıklamalı vaazlar genellikle kilisedeki büyümeyi sağlayan asıl kaynaktır. Martin Luther'in tecrübelerine baktığımız zaman da görüyoruz ki reformların başlangıcı Tanrı'nın Sözü'ne gösterilen büyük dikkat ve özendir. Bizler de her zaman Tanrı'nın Sözü'ne göre şekillenen kiliseler olmaya kendimizi adanmalıyız.

Bir gün, gün boyu süren bir seminerde Londra'daki bir kilisedeki Prutanizm hakkında öğretiş verirken, Puritan vaazlarının bazen iki saat sürdüğünüden bahsetmiştim. Bunu duyunca topluktan bir kişi derin bir iç çekip şöyle sordu; "Peki, tapınmak için zamanları kalıyor mu?" O soruyu soran kişi, Tanrı'nın vaaz edilen sözünü dinlemenin tapınmayı içermediğini varsayıyordu. Ben de cevap olarak birçok İngiliz Protestan Hıristiyan'ın Tanrı Sözü'nü kendi ana dillerinde duymayı ve yaşamlarına uygulamayı tapınmanın temel parçası olarak gördüklerini ve birlikte ilahi söylemek için zaman kalıp kalmamasının da buna kıyasla küçücük bir mesele olduğunu söyledim.

Kiliselerimizin tapınmalarında Söz merkezliğini yeniden kazanmalıdır. Tanrı Sözü'nü duymak ve uygulamak, övgüler ve şükranlar sunmayı, itirafta bulunmayı ve ilan etmeyi kapsayabilir ve bunlardan herhangi biri ilahi içinde olabilir ama hiçbirisinin olması gerekmez. Müzik üzerine (ne tür bir müzik olursa olsun) kurulan bir kilise kayan kumlar üzerine kurulan bir kilisedir. Vaaz vermek pastörlüğün temel unsurudur. Pastörünüz için dua edin ki kendisini Kutsal Yazıları özenli, dikkatli ve ciddi bir şekilde çalışmaya adanmış ve Tanrı onu Kutsal Yazıları anlması, hem kendi yaşamında hem de kilisede uygulaması için yönlendirsinsin (bakınız

Vaaz Edilen
Tanrı
Sözü'nün
Merkezliği

24:27; E.İşleri 6:4; Efesliler 6:19-20). Eğer siz bir pastorseniz bu konular için siz kendiniz dua edin. Aynı zamanda Tanrı Sözü'nü vaaz eden ve öğreten diğer kişiler için de dua edin. Son olarak da dua edin ki kiliselerimiz açıklamalı vaaz edilen Tanrı sözünü duymaya kendilerini adasınlar ve böylece her bir kilisenin plan ve projeleri Tanrı'nın Kutsal Yazılar'daki plan ve projeleri tarafından şekillensin. Açıklamalı vaaza kendini adamak sağlıklı bir kilisenin bir belirtisidir.

DÜŞÜNDÜRÜCÜ SORULAR

1. Nehemya 8:7-8'i okuyunuz. Kutsal Kitap ne diyor, Levililer halka Yasa Kitabı'nı okurken başka ne yaptılar? 12'inci ayette halkın kutlama yapmak için büyük bir sevinçle evlerinin yolunu tuttuğu yazıyor. Ayete göre sevinçle kutlama yapmalarının sebebi neydi?
2. Yazar, açıklamalı vaazı Tanrı Sözü'nün belirli bir bölümünün açıklanması ve uygulanması olarak tanımlıyor. Siz de açıklamalı vaazı kendi sözlerinizle tanımlayın. Açıklamalı vaazı konusal ve biyografik vaazlar gibi diğer vaaz türlerinden ayıran özellikler nelerdir?
3. Elçilerin İşleri 20:27'de Pavlus, Efeslilere "Tanrı'nın isteğini size tam olarak bildirmekten çekinmedim" diyor. Kilise önderleri olarak bizim işimizin de kendi halkımız için aynısını yapmak olduğunu kabul edersek, açıklamalı vaaz Tanrı'nın isteğini tam olarak bildirebilmemiz için bize nasıl yardımcı olabilir? Eğer ayetlerin konusunu vaazımızın konusu olarak kabul etmezsek ne olur?
4. Yaratılış 1'den İncil'e kadar Tanrı Kendi halkını hep Kendi Sözü aracılığıyla yaratmıştır. Romalılar 10:17 ve 1. Korintliler 1:21'i okuyun. Tanrı Kendi halkını Mesih aracılığıyla kurtuluş sağlayan imana getirmek için neyi kullandı? Bütün bunlar, kiliselerimizde Tanrı

Sözü'ne vermemiz gereken değer hakkında bize neler söylüyor? Bu değerini vaazlarımızda uygulamalı olarak nasıl gösterebiliriz?

2

KUTSAL KİTAP'A DAYALI TEOLOJİ

- I. Sağlam Öğreti
- II. Birlik, Farklılık ve Yardımseverlik
- III. Karışık ve Tartışmalı Öğretilerin Ele Alınması
- IV. Tanrı'nın Eğemenliğine Direnmek
- V. Liderler Tanrı'nın Eğemenliğine Sımsıkı Sarılmalıdır
- VI. Düşündürücü Sorular

2 SAĞLAM ÖĞRETİ

Açıklamalı vaaz bir kilisenin sağlığı için önemlidir. Ancak bütün yöntemler ne kadar iyi olurlarsa olsunlar kötüye kullanılmaya açıktırlar ve bu nedenle de denenmeleri gerekir. Kiliselerimizde üzerinde durduğumuz konu sadece ne şekilde öğretilmiş verildiği değil ne öğretildiği de olmalıdır. Öğretilerimizde sağlamlığa özen göstermeliyiz, özellikle de Kutsal Kitap'taki Tanrı anlayışımız ve O'nun bizimle olan ilişkisine yönelik konularda.

“Sağlamlık” modası geçmiş bir kelimedir. Pavlus'un Timoteos ve Titus'a yazdığı önderliğe yönelik mektuplarda “sağlam” kelimesi güvenilir, doğru ve sadık anlamlarına gelmektedir. Aslında bu kelime tıp dünyasında bütün veya sağlıklı anlamında kullanılan bir kelimedir. 1. Timoteos 1. bölümde görüyoruz ki sağlam öğreti müjde ile şekilleniyor ve hem günahı hem de tanrısızlığı reddediyor. Hatta 1. Timoteos 6:3'te Pavlus farklı öğretiler ile Rab İsa Mesih'in sağlam tanrısal öğretisini karşılaştırıyor. Bu nedenle Pavlus Timoteos'a yazdığı ikinci mektubunda kendisinden öğrenmiş olduğu sağlam öğretiye bağlı kalması için onu teşvik ediyor (2. Timoteos 1:13). Pavlus Timoteos'u uyarıyor ve şöyle diyor; “Çünkü öyle bir zaman gelecek ki, sağlam öğretiye katlanamayacaklar. Kulaklarını okşayan sözler duymak için çevrelerine kendi arzularına uygun öğretmenler toplayacaklar.” (2 Timoteos 4:3).

Pavlus başka bir genç pastör olan Titus'a yazarken de aynı konulara değiniyor. Titus'un önder olarak atayacağı her bir kişi için şunları yazıyor Pavlus, “Hem başkalarını sağlam öğretiyle yüreklendirmek, hem de karşı çıkanları ikna edebilmek için imanlılara öğretilen güvenilir söze sınıksız sarılmalı.”(Titus 1:9). Pavlus Titus'tan sahte öğretilere karşı onları uyardıklarını istiyor, “Bu nedenle, Yahudi masallarına, gerçeği reddedenlerin buyruklarına kulak vermeyip sağlam imana sahip olmaları için onları sert bir şekilde uyar.” (Titus 1:13). Pavlus, Titus'a “Sana gelince, sağlam öğretiye uygun olanı öğret.” (Titus 2:1) diyerek onu bu konuda görevlendiriyor.

Sağlam
Öğreti

Sağlıklı Bir Kilisenin Dokuz İşareti

Birlik,
Farklılık ve
Yardıms severlik

Sağlıklı öğretiyi oluşturan bütün parçaları bir araya toplayacak olursak Kutsal Kitap'ı yeniden oluştururuz. Ancak pratikte, her kilise hangi konularda üyelerin hem fikir olmaları gerektiğine, hangi konularda üyeler arasında belirli bir derceye kadar fikir ayrılığı olabileceğine ve hangi konularda da üyeler arasında tam bir fikir özgürlüğü olacağına kendisi karar vermektedir.

Washington DC'de benim hizmet verdiğim kilisede, her bir üyenin kurtuluşun sadece İsa Mesih aracılığıyla mümkün olduğuna inanması gerekiyor. Bizler aynı zamanda vaftiz ve kilise yönetimi konularında da yanı (veya benzer) düşüncelere sahibiz. Bu son iki konuda hemfikir olmamız kurtuluş açısından çok önemli değildir ancak hem pratik açıdan faydalı oluyor hem de kilise yaşamını sağlıklı kılıyor.

Kurtuluş ve kilise yaşamındaki pratiklik açısından gerekli olmayan konularda fikir ayrılıklarına izin verebiliriz. Örneğin, hepimiz Mesih'in geri döceğini kabul etmemize rağmen O'nun dönüş zamanı konusunda hepimiz aynı fikirde olmak zorunda değiliz. İbraniler kitapçığının yazarının kimliği yada askeri savunma gibi halen tam bir açıklığa kavuşmamış yada merkezi öneme sahip olmayan konularda tam bir fikir özgürlüğüne sahip olabiliriz.

Tüm bu konularda net bir presip olmalıdır; inancımızda büyüdükçe, ortak inanç anlayışımızdaki birliği daha fazla görmek istiyoruz. İlk kiliseler bu konu hakkında şöyle bir şey söylemişler: temel meselelerde birlik, temel olmayan meselelerde farklılık, herşeyde yardım severlik.

Karışık ve
Tartışmalı
Öğretilerin
Ele Alınması

Sağlam öğreti, Kutsal Kitap'a dayalı olan ama çoğu zaman göz ardı edilen öğretilere de sadık kalmayı içerir. Eğer Kutsal Kitap'ın sağlam öğretisini öğreneceksek, zor ve hatta bölünmelere sebebiyet verebilecek olan ama Tanrı'nın bizim aramızda yaptığı işleri anlamamızı sağlayan öğretileri de kabul etmeliyiz. Örneğin, seçilmişlik konusunda Kutsal Kitap öğretisi çok karmaşık olduğu için genellikle bundan kaçınıyor. Bu öğreti de Kutsal Kitap'a dayalıdır ve önemlidir. Biz bu konuyu tam olarak anlamasak bile,

bu konu hiç de küçük bir mesele değildir, çünkü sonuç olarak kurtuluşumuz bizim tarafımızdan değil de Tanrı tarafından belirlenmiştir. Kutsal Kitap'ın cevapladığı diğer önemli sorular da göz ardı edilmiştir.

- İnsanlar temelde iyi mi yoksa kötü müdürler? İhtiyaç duydukları şey sadece teşvik edilmek ve özdeğerlerinin yükseltilmesi midir yoksa bağışlanmaya ve yeni bir yaşama mı ihtiyaçları var?
- İsa Mesih çarmıhta ölecek ne yaptı? Bizim için bir olasılığı mümkün mü kıldı yoksa bizim yerimize mi öldü?
- Bir kişi Hıristiyan olduğu zaman ne olur?
- Eğer biz Hıristiyan isek Tanrı'nın bize karşı iyi davranacağından emin olabilir miyiz? Eğer Tanrı bize karşı iyi davranacaksa bunun sebebi bizim sadakatimizden dolayı mı olacak yoksa Tanrı'nın sadakatinden dolayı mı?

Bütün bu sorular sadece kitap kurdu olan teologlar yada Kutsal Kitap okullarında okuyan öğrencileri ilgilendiren sorular değildir. Her bir Hıristiyan için önemlidir bunlar. Bu sorulara vereceğimiz cevaplar değiştikçe topluluğumuzu yönetme şeklimizin de ne kadar çok değişeceğini pastör olanlarımız bilirler. Kutsal Yazılara olan sadakatimiz bu konular hakkında net ve yetkili bir şekilde konuşmamızı talep eder.

Kutsal Kitap'ın Tanrı hakkındaki öğretilerinden ne anladığımız önemlidir. Kutsal Kitap'a göre Tanrı Yaratıcı'dır ve Rab'dir ancak buna rağmen O'nun egemenliği kimi zamanlar inkar edilmektedir, hatta kilise de bile. Hıristiyan olduklarını söyleyen kişilerin yaratılış yada kurtuluş planında Tanrı'nın egemenliğini kabul etmemeleri aslında putperestçe dindarlık onyamalarıdır. Bir çok Hıristiyan'ın Tanrı'nın egemenliği hakkında samimi soruları vardır ancak ısrarcı ve kararlı bir tutumla Tanrı'nın egemenliğini inkar etmek bizi kaygılandırmalıdır. Bu durumda olan bir kişiyi vaftiz etmek de bir bakıma hala imanlı olmayan birini vaftiz etmek olabilir. Böyle birini üyeliğe kabul etmek de, aslında Tanrı'ya güvenmediği halde sanki o kişi Tanrı'ya güvenen biriymiş gibi ona davranmak demektir.

Tanrı'nın
Egemenliğine
Direnmek

Liderler
Tanrı'nın
Egemenliğine
Sımsıkı
Sarılmalıdır

Tanrı'nın egemenliğini inkar etmek bir Hıristiyan için tehlikeli olduğu gibi topluluğun önderi için de çok daha tehlikelidir. Tanrı'nın egemenliği hakkında şüphesi olan veya bu konudaki Kutsal Yazıları ciddi biçimde yanlış anlayan bir kişiyi önder olarak atamak Tanrı'ya güvenmeye istekli olmayan birini örnek olarak göstermek demektir. Böylesi bir atama kiliseyi yıkıma mahkum eder.

Bugün içinde yaşadığımız kültür çoğu zaman müjdeciliği reklamcılığa dönüştürmek ve Ruh'un işini pazarlamacılık olarak yorumlamak için bizi teşvik ediyor. Hatta bazen Tanrı'nın kendisi bile insanlaştırılıyor ve sanki O bir insanmış gibi düşünülüyor. Böyle durumlarda, sağlıklı bir kilise, Kutsal Yazılar'a dayanan sağlam öğretiye kendini adanmış, hem kendi kişisel tecrübelerine hem de Kutsal Yazılar'a dayanarak Tanrı'nın egemenliğini kavramış olan önderler için özellikle dua etmelidir. Sağlıklı bir kilisenin işareti açıklamalı vaazlar ve Kutsal Kitap'a dayalı teolojidir.

DÜŞÜNDÜRÜCÜ SORULAR

1. Timoteos 6:3-5'i okuyunuz. Pavlus yanlış öğretiler yayan kişiyi nasıl tanımlıyor? Timoteos'un kendi halkına sağlam ve tanrısal öğreti vermesi neden bu kadar önemliydi sizce?
2. Yazar, kendisinin hizmet ettiği kilisede insanların o kilisenin üyesi olabilmek için kabul etmeleri gereken bazı öğretilerden bahsediyor. Aynı zamanda üyelerin özgür olduğu bir kaç konuya da değiniyor. Herhangi bir kişinin sizin kilisenizin üyesi olabilmek için nelere inanması gerekiyor. Bu konulardaki öğretiler sizin kilisenizi o bölgedeki diğer kiliselerden nasıl farklı kılıyor? Sizin kiliseniz hangi konularda özgürlük tanıyor?
3. Kutsal Kitap'taki bazı öğretiler tartışmalara sebep olduğundan, zor olduğundan veya bölünmelere neden olduğundan dolayı çoğu zaman göz ardı ediliyorlar.

Bu konular tartışmalara neden olduğu için kiliselerimizde bu konular hakkında öğretiliş verilmemesi ve konuşulmaması iyi bir davranış mıdır? Neden?

4. Yazar 19. sayfada dört soru veriyor, aslında bu sorular genellikle hak ettikleri ilgiyi görmüyorlar. Sizce Kutsal Kitap bu sorulara nasıl cevap veriyor? Kutsal Kitap'tan referans ayetler vererek cevaplayınız.
5. Titus 1:9'da Pavlus topluluk önderi için şöyle diyor, "imanlılara öğretilen güvenilir söze sınımsız sarılmalı" Sizce, bir pastörün veya kilise ihtiyarının kurtuluş planında Tanrı'nın egemenliğini anlaması ve buna sınımsız sarılması önemli midir? Bu alanda Tanrı'nın egemenliğinden kuşku duyan veya bu konudaki Kutsal Kitap öğretilerini yanlış anlayan bir kilise önderi nasıl bir tehlike teşkil eder?

3

KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR MÜJDE ANLAYIŞI

- I. Müjde Hıristiyanlığın Kalbidir
- II. Tanrı, İnsan, Mesih, Tepki
- III. Müjde Radikal Bir Kurtuluş Teklifidir
- IV. Düşündürücü Sorular

3

KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR MÜJDE ANLAYIŞI

Kilise yaşamımızın bir parçası olan ve İsa Mesih tarafından bize sunulan müjdenin kavranması konusunda Kutsal Kitap'a dayalı bir teolojiye sahip olmamız oldukça önemlidir. Müjde Hıristiyanlığın kalbidir ve bu nedenle imanımızın da kalbi olmalıdır. Hıristiyanlar olarak her birimiz Mesih aracılığıyla bizlere sunulan bu kurtuluş müjdesine kilise yaşamındaki diğer her konudan daha fazla önem verebilmek için dua etmeliyiz. Sağlıklı bir kilise, yüreği müjde için yanan insanlarla dolu bir kilisedir. Müjde için yanan bir yürek demek ise gerçeği (Tanrı'nın kendini göstermesi, Mesih'in sağladığı kurtuluşa olan ihtiyacımız, ve sorumluluğumuz) arzu eden bir yürek demektir.

Herhangi bir kişiye müjdeyi verirken dört noktayı hatırlamaya çalışırım; Tanrı, insan, Mesih, tepki. Söz konusu olan bu kişiye Kutsal Tanrı'mız ve Egemen Yaratıcı'mızla ilgili gerçekleri aktardım mı? İnsanlar olarak, bizlerin Tanrı benzeyişinde yaratılmış, ancak buna rağmen günah işleyerek Tanrı'dan ayrı düşmüş varlıklar olduğumuzu ona acık bir dille anlattım mı? Müjdeyi paylaştığım bu kişi Mesih'in kim olduğunu biliyor mu? Mesih'in, Tanrı ve insan olduğunu, Tanrı ile insan arasındaki tek aracı olduğunu, ölümden dirilmiş yegane Rab'bimiz olduğunu biliyor mu? Ve son olarak da, bütün bu konulara değindikten sonra, şu soruyu soruyorum kendime; acaba bu kişi duyduğu müjdeye bir tepki vermesi gerektiğini, duyduğu bu müjdeye inanarak bencil yaşamından ve günahlarından dönmesi gerektiğini anlıyor mu?

Hıristiyan olmayan kişilere, doğal olarak istedikleri şeyleri (sevinç, huzur, mutluluk, tatminkarlık, özdeğer, sevgi) vermek için müjdenin bir katkı maddesi gibi sunulması kısmen ama sadece kısmen doğrudur. J. I. Parker'ın da söylediği gibi "a half truth

Müjde
Hıristiyanlığın
Kalbidir.

Tanrı,
İnsan,
Mesih,
Tepki

Müjde
Radikal
Bir
Kurtuluş
Teklifidir

masquerading as the whole truth becomes a complete untruth. (Gerçeğin sadece yarısının süslü bir şekilde, gerçeğin tamamını gizlemesi gerçek bir yalan olur.)” Esas olarak, her bir kişinin bağışlanmaya ihtiyacı vardır. Ruhsal yaşama ihtiyacımız vardır. Müjdeyi kendi özünden daha az radikal biçimde sunmak; insanlardan sahte Hıristiyanlar olmalarını istemek ve kilise üyeliğini gittikçe artan biçimde anlamsızlaştırmak demektir, ve bunların her ikisi de dünyaya müjdenin duyurulmasını daha da zorlaştırmaktadır.

Bugün Kilise üyeleri olarak bizler, Pazar günü kilisede Hıristiyanlarla geçirdiğimiz zamandan çok daha fazlasını evlerimizde, işyerlerimizde yaşadığımız çevrede Hıristiyan olmayan çok daha fazla insanla geçiriyoruz. Her birimiz İsa'nın sağladığı kurtuluştan haberdarız. Bu kurtuluş haberini başka bir şeyle değiştirmeyelim. Ve bugün diğer insanlarla paylaşalım. Texas, Dallas'taki İlk Vaftiz Kilisesi'nin pastörü ve bir önceki kuşağın büyük Hıristiyan önderi olan George W. Truett şöyle demişti:

Bir kiliseye karşı yapabileceğiniz en büyük suçlama, o kilisenin insanların canları için merhametli ve tutkulu olmamasıdır. Eğer bir kilisenin kaybolmuş canlara olan tutkusu ve sevgisi taşarak akılmıyorsa, ve o kilise kaybolmuş canları İsa Mesih'e getirmek için sokaklara çıkmıyorsa, işte o kilise etnik bir klüpten farklı değildir.

Sağlıklı bir kilise müjdeyi iyi bilir ve diğer insanlarla paylaşır.

DÜŞÜNDÜRÜCÜ SORULAR

1. Yazar, Hıristiyanlar olarak her birimizin Mesih aracılığıyla bizlere sunulan kurtuluş müjdesine kilise yaşamındaki diğer her konudan daha fazla önem vermemiz gerektiğine inanıyor. Buna katılıyor musunuz? 1 Korintliler 2:2'yi okuyunuz. İsa Mesih'in müjdesi neden bu kadar önemli?

2. Bir kişinin Kutsal Kitap'a dayalı bir müjde anlayışına sahip olabilmek için Tanrı hakkında bilmesi gereken şeyler nelerdir?

Kişinin, insan ve insanın günah altındaki durumu hakkında bilmesi gereken şeyler nelerdir? Kişinin Mesih hakkında bilmesi gereken şeyler nelerdir? Markos 1:15'te İsa'ya göre kişinin müjdeye vermesi gereken tepki nedir? Bu tepkinin iki ana bölümünde de yapılması gerekenler nelerdir?

4. Yazar, müjdeyi kendi özünden daha az radikal biçimde sunmanın; insanlardan sahte Hıristiyanlar olmalarını istemek ve kilise üyeliğini de gittikçe artan biçimde anlamsızlaştırmak olduğunu yazıyor. Müjdedeki bu radikallik nedir? Müjdenin Hıristiyan olmayanlara kendilerini daha mutlu ve iyi hissedebilecekleri şeklinde sunulması ile bu durum arasında ne fark vardır?

5. Sizin kiliseniz, George W. Truett'un 24'ncü sayfadaki sözleri ile ne kadar uyuyor? Kiliseniz Mesih'in kurtuluş müjdesini kaybolmuş canlarla paylaşma konusunda ne derecede tutkulu?

4

KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR İMAN ETME ANLAYIŞI

- I. Tövbe ve İman
- II. İman Etmemiz Tanrı'nın İşidir.
- III. Sen Rab'binkilerden Değilsin
- IV. Ters Tanıklık
- V. Meyvesinden Belli Olan İman
- VI. Düşündürücü Sorular

4

KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR İMAN ETME ANLAYIŞI

Kilisemizin 1878'de yaptığı ilk toplantısında bir inanç bildirgesi kabul edildi. Aslında o bildirme, 1833 yılında kabul edilen New Hampshire inanç bildirgesinin güçlendirilmiş haliydi. Bu bildirme 1925 yılında ve yeniden gözden geçirip düzeltildikten sonra da 1963 yılında Southern Baptist Convention tarafından kabul edilerek Vaftizci inancının ve mesajının temeli oldu. İnanç bildirimimizin VIII nci maddesinde şöyle yazar:

Tövbe ve İman

Biz inanıyoruz ki Tövbe ve İman kutsal vazifelerdir ve bir birinden ayrılmaz lütuflardır, Tanrı'nın yaşam veren Ruh'u aracılığıyla canlarımızda; günahımız, içinde bulunduğumuz tehlike, çaresizliğimiz ve Mesih aracılığıyla bize sağlanan kurtuluş konusunda ikna olduğumuz yerde gerçekleşir. Samimi bir pişmanlık, itiraf ve yalvarışla merhamet için Tanrı'ya yöneliriz aynı zamanda da Rab İsa Mesih'i Peygamberimiz, Başkahinimiz ve Kralımız olarak kabul edip tek ve herşeye gücü yeten Kurtarıcı olarak sadece O'na güveniriz.

Bu bildirgenin bizim iman etmemizle ilgili olarak ne dediğine dikkat edin. İman ediyoruz çünkü günahımız, içinde bulunduğumuz tehlike, çaresizliğimiz ve Mesih aracılığıyla bize sağlanan kurtuluş konusunda ikna oluyoruz. Tövbe etmek ve inanmaktan oluşan bu iman etme nasıl gerçekleşiyor? Tanrı'nın yaşam veren Ruh'u aracılığıyla canlarımızda gerçekleşiyor. Bu bildirgeyi destekleyen iki ayet var: Elçilerin İşleri 11:18 "Bunları dinledikten sonra yatıştılar. Tanrı'yı yücelterek şöyle dediler: "Demek ki Tanrı, tövbe etme ve yaşama kavuşma fırsatını öteki uluslara da vermiştir." ve Efesliler 2:8 "İman yoluyla, lütufla

İman Etmemiz Tanrı'nın İşidir

kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır.”

Eğer iman etmemiz Tanrı'nın bizde yaptığı bir iş olarak değil de bizim kendi kendimize yaptığımız bir şey olarak algılanıyorsa bu bir yanlış anlaşılmalıdır. İman etme, kesinlikle bizim eylemimizi gerektirir; samimi bir adanma ve bilinçli bir şekilde karar vermek gerekir. Buna rağmen iman etme hakkında söylenecek çok söz var daha. Kutsal Yazılar açıkça gösteriyor ki, bütün insanlar Tanrı'ya gitmiyorlar; bazıları doğru yolu buluyorlar bazıları da etrafa bakınıp doğru yol hangisi acaba diye düşünüyorlar. Aslında bu durum da açıkça gösteriyor ki ihtiyacımız olan şey; yüreklerimizin yenilenmesi, zihinlerimizin değişmesi ve ruhlarımıza yaşam verilmesidir. Bunların hiç birisini biz kendimiz yapamayız. Biz kendimizi adayabiliriz ama önce kurtulmamız gerek. Dış görünüşü nasıl olursa olsun, herbir insanın ihtiyacı olan değişiklikler, sadece Tanrı'nın yapabileceği çok radikal ve çok köklü değişikliklerdir. İman edebilmemiz için Tanrı'nın bizde çalışmasına ihtiyacımız var.

Sen
Rab'bin-
kilerden
Degilsin

Supergon'la ilgili bir olayı hatırlıyorum. Londra'da yürürken sarhoş bir adam ona yaklaşmış yol kenarındaki lamba direğine tutunarak şöyle demiş “Hey, Supergon Bey, Ben senin iman ettirdiklerinden birisiyim!” Bunun üzerine Supergon da şöyle bir yanıt vermiş “Sen benimkilerden biri olabilirsin ama kesinlikle Rab'binkilerden değilsin!”

Kilisenin
Ters
Tanıklığı

Kutsal Kitap'taki iman etme mevzusunun yanlış anlaşılmasının sonuçlarından biri de müjdeci kiliselerin, yaşamlarının bazı noktalarında kendilerini samimiyetle adanmış ama Kutsal Kitap'ın bahsettiği radikal değişimi hiç yaşamamış insanlarla dolu olmasıdır. Güney Vaftizciler Kongresi tarafından son günlerde yapılan bir araştırmaya göre Güney Vaftizciler (benim de bağlı olduğum mezhep) bünyesindeki boşanma oranı ABD çapındaki boşanma oranından daha yüksektir. İmanlılar arasında böylesi bir ters tanıklık olmasının sebeplerinden biri de iman etme mevzusunda Kutsal Kitap'la bağdaşmayan öğretiler veriliyor olmasıdır.

Kesinlikle ki iman etme, duygusal güdülerle alevlenip gerçekleşen bir şey olmamalıdır, ancak Kutsal Kitap'ın tanımladığı gibi gerçek bir iman etme eylemiyse meyveleriyle kendini belli etmelidir. Kutsal Kitap'ın sunduğu iman etme kavramını doğru anlamak sağlıklı bir kilisenin işaretlerinden biridir.

Meyvesinden
Belli Olan
İman

DÜŞÜNDÜRÜCÜ SORULAR

1. E.İşleri 11:18'i okuyun. Bu ayet tövbe etmenin temeli hakkında ne öğretiyor? Tövbe, insanın Tanrı'ya yönelmek için verdiği tek yanlı bir kararın sonucu mudur yoksa Tanrı'nın insan yüreğinde yaptığı işin sonucu mudur?
2. Yaratılış 6:5 ve Romalılar 8:7'yi okuyun. İnsan yüreğinin günah altındaki durumunu tanımlayın. Kutsal Kitap, insanın Tanrı'yı hoşnut edebilme veya kendi gücüyle Tanrı'ya yönelme yeteneği hakkında ne diyor?
3. Efesliler 2:1-10'u okuyunuz. İman ettikten sonra Tanrı yüreklerimizde büyük değişiklikler yapar. Bu ayetler bu değişiklikler hakkında ne söylüyor? Bu değişiklikleri insan büyük bir çaba harcayarak kendi kendine yapabilir mi?
4. Yapılan son araştırmalar gösteriyor ki, bugün Amerika'da Hıristiyan olduğunu söyleyen insanlar arasındaki boşanma oranı ulusal boşanma oranından daha yüksektir. Bunun sebeplerinden biri ne olabilir? Bir kişinin yaşamında Tanrı'nın yaşam veren Ruhu tarafından yapılan işlerin sonuçları ya da meyveleri hakkında Kutsal Kitap neler öğretiyor?
5. Önceki yüzyıllarda imanlılar daha normal bir şekilde, ergenlik çağına girerken (17-20 yaşlarında) vaftiz oluyorlardı. Vaftizci Hıristiyanlar arasında bu yaşın daha aşığılara düşmesinin sebebi ne olabilir? Bu mevzu neden bu denli önemlidir?

5

KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR MÜJDECİLİK ANLAYIŞI

- I. Savsaklamanın Sonuçları
- II. İman Etme Kavramının Anlaşılmasıyla Şekillenen Müjdecilik
- III. Müjdeciliğin Tanımı
- IV. İnsanları İmanlı Yapan Tanrı'dır
- V. Üyelik Katılımdan Üstün Gelinece
- VI. Üç Gerçek
- VII. Kaynaklar
- VIII. Düşündürücü Sorular

5

KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR MÜJDECİLİK ANLAYIŞI

Şu ana kadar sağlıklı bir kilisenin işaretlerinden, açıklamalı vaaz, Kutsal Kitap'a dayalı teoloji, Kutsal Kitap'a dayalı müjde ve iman etme anlayışı konularına değindik. Bu konuların ne kadar önemli olduğunu vurgulamanın bir başka yolu da bu özellikleri kaybeden toplulukların sonun ne olacağını şöyle bir düşündürmektir. Vaazlar çok kolay bir şekilde zaten bilinen gerçeklerin basmakalıp bir kopyası haline dönüşebilir. Hıristiyanlık, çevremizdeki laik kültürden ayırt edilemez bir hale gelebilir. Müjde de ruhsal bir kişisel gelişim kaynağı olarak yeniden şekillenebilir. İman etme kavramı, Tanrı'nın bir eylemi olmaktan çıkıp insanlar tarafından verilen basit bir karar şekline gelebilir. Bu tür topluluklar, yani yüzeysel vaazlar veren, laik düşüneyi benimseyen ve Mesih'i yalnızca bir defalığına dudak ucuyla kabul etmekten (Romalılar 10:9'u çoğu zaman yanlış uygulayarak) sadece az daha fazlasını teşvik eden, ben merkezli müjdeye sarılan topluluklar Mesih'in kurtuluş haberini iyi bir şekilde ilan edemezler.

Kilisenin tüm üyeleri için ama özellikle öğretiş verme ayrıcalık ve sorumluluğuna sahip olan önderler için Kutsal Kitap'a dayalı bir müjdecilik anlayışı çok önemlidir. Bir kişinin müjdeyi nasıl paylaştığı elbette ki o kişinin müjdeyi nasıl algıladığına bağlıdır. Eğer sizin zihniniz Tanrı ve müjde konusunda ve insan ve iman etme konusunda Kutsal Kitap tarafından şekillendirilmişse, müjdecilik konusunda da doğal olarak doğru bir anlayışa sahip olacaksınız. İnsanlara, müjde paylaşma metodları ve stratejileri öğretmeye çalışmak yerine müjdenin kendisini öğrenmeye ve öğretmeye çalışmalıyız.

Kutsal Kitap'a göre müjdecilik iyi haberi özgürce sunmak ve onları iman ettirmesi için de Tanrı'ya güvenmektir (bakınız; E.İşleri 16:14). "Kurtuluş senden gelir, ya RAB!" (Yunus 2:9), ve ayrıca Yuhanna 1:12-13'e bakınız.

Savsaklamanın
Sonuçları

İman Etme
Kavramının
Anlaşılmasıyla
Şekillenen
Müjdecilik

Müjdeciliğin
Tanımı

Sağlıklı Bir Kilisenin Dokuz İşareti

Ruhsal doğumun gerçekleşmesi için her ne şekilde çabalarsak çabalayalım elde edeceğimiz başarı, kuru kemikleri birleştirmeye çalışan Hezekiel'in ya da yeniden doğmaya çalışan Nikodim'in kazandığı başarıyla aynı olacaktır.

İnsanları
İmanlı
Yapan
Tanrı'dır.

Eğer iman etme kavramı, samimi bir şekilde bir kez verilen bir karar olarak algılanılıyorsa, bizim de her bir insanı, mümkün olan her bir yolla bu kararı verme noktasına getirmemiz gerekir. Kutsal Kitap'a göre birbirimize iyi bakmamız, yalvarmamız, ve birbirimizi ikna etmemiz gerekmesine rağmen bizim birinci görevimiz Tanrı'dan aldığımız sorumluluğa sadık kalmak, yani O'nun bize verdiği İyi Haberi duyurmaktır. Bizim bu İyi Haberi duyurmamız sonucunda Tanrı'da insanların iman etmelerini sağlayacaktır (bakınız Yuhanna 1:13; E.İşleri 18:9-10).

Yeni imanlıların, kendi kurtuluşlarının lütufkar doğasından haberdar olmaları yüreklendirici bir durumdur. Büyük ihtimalle siz de bu son zamanlarda hatta son birkaç hafta ya da ay içinde kurtuluşun Tanrı'nın bir işi olduğunu size hatırlatan tanıklıklar duymuşsunuzdur. "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz. Bu sizin başarınız değil, Tanrı'nın armağanıdır. Kimsenin övünmemesi için iyi işlerin ödülü değildir." (Efesliler 2:8-9)

Üyelik
Katılımdan
Üstün
Gelinece

Eğer bir kilisenin üye sayısı katılanların sayısından bir hayli yüksekse, şu soruyu sormalıyız; o kilisenin imanlı anlayışı Kutsal Kitap'la uyuyor mu? Daha da ötesi, bu kadar insanın kilise yaşamına katılmadan kendi kurtuluşlarından emin olmalarına sebebiyet veren müjdeleme nasıl bir müjdelemedir? Kilise bu duruma bir çok yolla ihtiraz etmiş midir yoksa sessizlik içinde göz mü yummuştur? Kutsal Kitap'a dayalı kilise disiplini de kilise müjdeciliğinin bir parçasıdır.

Üç
Gerçek

Ben müjde verirken, insanların Müjde konusunda karar verebilmeleri için onlara üç gerçeği bildirmeye çalışıyorum:

- Bir, bu karar onlara pahalıya patlayabilir (ve bu nedenle de iyi düşünüp, ölçüp, biçmek gerekir, bakınız Luka 9:62).
- İki, Bu karar acildir (ve bu nedenle de acilen verilmelidir, bakınız 3:18, 36).
- Üç, bu karar verilmeye değer bir karardır (bu nedenle de verilmelidir, bakınız Yuhanna 10:10)

Ailemize ve arkadaşlarımıza müjde verirken bu dengeyi kurmaya çalışmalıyız. Kilise olarak müjdeleme faaliyetlerimizde bu dengeyi kurmaya çalışmalıyız.

Müjdecilik hakkında dört mükemmel yazılı kaynak var. Müjde anlayışımız ile kullandığımız müjdeleme metodları arasındaki derin bağı incelemek isterseniz, size şunları önerebilirim; Will Metzger, *Tell the Truth* (Inter-Varsity Press); Iain Murray, *The Invitation System*, ve *Revival and Revivalism* (Banner of Truth Trust).

Kaynaklar

Bu durumda, sağlıklı bir kilisenin bir diğer işareti de Kutsal Kitap'a dayalı bir müjdecilik anlayışı ve uygulamasıdır. Tek gerçek büyüme Tanrı'dan gelen büyümedir.

DÜŞÜNDÜRÜCÜ SORULAR

1. Yazar müjdeciliği, iyi haberi özgürce sunmak ve onları iman ettirmesi için de Tanrı'ya güvenmek olarak tanımlıyor. İnsanları iman ettirenin Tanrı olduğunu bilmek bizim müjdeciliğimizi nasıl etkiler? İnsanın iman edebilmesi için kendi kendisini imanlı etmeye karar vermesi gerektiğine kendimizi inandırırsak müjdeciliğe ne olur?
2. Sizin kilisenizin üye sayısı kiliseye katılanların sayısından çok daha fazla mı? Eğer öyleyse, sizce bunun sebebi ne olabilir? Kilisenizin müjdecilik faaliyetleri müjdeyi dengeli ve sağlıklı bir biçimde sunuyor mu? Bu dengeyi daha iyi hale getirmek için neler yapılabilir?
3. Yazar, Mesih'i izleme kararı pahalıya patlayabilir derken neyi kastediyor? Acil bir karardır derken neyi kastediyor? Verilmeye değer bir karar derken neyi kastediyor? Bu üç gerçek hakkında öğretiş veren ayetlerden bazılarını bulunuz.

6

KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR KİLİSE ÜYELİĞİ ANLAYIŞI

- I. Kutsal Kitap'taki Üyelik
- II. Üyelik Bir Adanmadır
- III. Üyelik ve Katılımcılık Arasındaki Büyük Uçurum
- IV. Üyelik Bir Sorumluluktur
- V. Üyelik Ortaklaşa Verilen Bir Kurtuluş Tanıklığıdır
- VI. Anlamlı Üyelik
- VII. Düşündürücü Sorular

6

KUTSAL KİTAP'A DAYALI BİR KİLİSE ÜYELİĞİ ANLAYIŞI

Bugün kilise üyeliği olarak bildiğimiz şey, bir bakıma Kutsal Kitap'a uygun değil. Örneğin; Yeruslalım'de, İlk yüzyılda yaşamış olan Hıristiyanlar'ın belli bir imanlı topluluğuna katılmayı reddedip diğerine katılmayı kabul ettiklerini gösteren hiç bir kayıt yoktur. Anladığımızı göre o dönemde kilise seçimi yapmak gibi bir kavram da yoktu; çünkü her yerleşim biriminde sadece tek bir kilise vardı. Bu bakımdan, İncil'de kilise üyeleri listesi görmüyoruz. Ama İncil'de kilise ile ilişkisi olan insanların listesi var. Bunlar ya kilise tarafından desteklenen dullar (1 Timoteos 5) ya da Kuzu'nun Yaşam Kitabı'nda adı geçen kişiler (Filipililer 4:3; Vahiy 21:27). Ve İncil'de kilise üyeliğini tanımlayan ve sınırlarını net bir şekilde belirleyen sayfalar var. Kiliseler üyelerinin kimler olması gerektiğini biliyordu. Örneğin, Pavlus'un Korint kilisesine yazdığı mektup gösteriyor ki bazı kişilerin üyelikten çıkarılması (1 Korint. 5) ve bazı kişilerin de üyeliğe alınması (2 Korint. 2) gerekiyordu. Bu örnekte de (2 Korint.2:6) Pavlus çoğunluğun vereceği kiliseden uzaklaştırma cezasından bahsediyor. Buradaki "çoğunluk" kelimesi sadece kilise üyesi olarak tanınan insanların oluşturduğu çoğunluk anlamına gelebilir.

Kutsal
Kitap'taki
Üyelik

Kilise üyeliği kavramı, Hıristiyanlar olarak bizim birbirimize sevgiyle ve sorumluluk duygusuyla bağlanmamıza yardımcı olmak amacıyla üretilmiş bir kavramdır. Belirli bir kilisenin üyeliğine girmekle, o kilisenin pastörlerine ve diğer üyelerine, kiliseye katılımda, vermede, duada ve hizmette bu kiliseye kendimizi adama niyetinde olduğumuzu söylüyoruz.

Üyelik Bir
Adanmadır

İnsanların bu alanlarda bizden olan beklentilerini yükseltiyoruz ve bu yerel kilisede sorumluluk sahibi olduğumuzu bilmelerini sağlıyoruz. Kendimizi bu kiliseyle birlikte hizmet etmek için Mesih'e adanmış olduğumuzu bilmelerini sağlıyoruz ve onların da sevgiyle bize hizmet etmek ve bizi teşvik etmek için kendilerini adamalarını istiyoruz.

Bu bağlamda kilise üyeliği Kutsal Kitap'a dayanan bir fikirdir. Bu fikir, diğer şeylerle beraber, Pavlus'un kiliseyi insan bedenine benzetmesinden ortaya çıkıyor. Bu fikir, Mesih'in bizi kendi lütfuyla kurtarması ve sonra da bir kilise içerisine yerleştirerek diğer insanlara verdiğimiz hizmetler aracılığıyla Mesih'e sevgiyle hizmet etmemizi sağlamasından ortaya çıkıyor. Bu fikir, Kutsal Yazılar'da "birlikte" ve "bir birimize" kelimeleriyle ifade edilen ve bir birimize karşı olan sorumluluklarımızdan ortaya çıkıyor. Bütün bunlar sağlıklı bir kiliseye özgü bir antlaşmada mevcuttur (Ek bölümüne bakınız).

Müjdecilik, iman etme ve müjde kavramlarındaki anlayışımızı Kutsal Kitap çizgisine getirmek, kilise üyeliğine bakış açımızı da etkiliyecektir ve bu da bizi şaşırtmamalıdır. Kilise üyeliğini, sadece arasıra aktif olan zayıf bir ilişki olarak görmek yerine; müjde uğruna bir birimizle iç içe olmamızı sağlayan düzenli bir sorumluluk olarak görmeye başlayacağız.

Üyelik ve
Katılımcılık
Arasındaki
Büyük
Uçurum

Herhangi bir kilisede kilise üyeleri ile kiliseye aktif olarak katılanlar arasında sayıca büyük bir fark görmek aslında nadiren karşılaşılan bir durum değildir. 3000 üyesi olan ama sadece 600 düzenli katılanı olan bir kiliseyi canlandırın gözünüzde. Korkuyorum ki, bugün evangelikal pastörlerin büyük bir çoğunluğu kilise üyelerinin kiliseye katılımıyla rahatsız edilmektense onların sözde kalan üyelikleriyle gurur duymayı tercih ediyor. Güney Vaftizciler Kongresi tarafından son günlerde yapılan bir araştırmaya göre, bu durum Güney Vaftizci kiliselerinde normal olarak kabul ediliyor. Tipik bir Güney Vaftizci kilisesinin 233 üyesi vardır ama pazar sabahı tapınmada sadece 70 kişi mevcuttur. Daha çok mu veriyoruz acaba? Hangi kilisenin yıllık geliri o kilisenin üyelerinin toplam yıllık gelirin, hadi diyelim ki sadece, %10'una eşittir?

Üyelik Bir
Sorumluluktur

Böyle bir durum, fiziksel özürlülükten dolayı engellenen katılımların ve ekonomik yetersizliklerden dolayı verememenin haricinde, kilise üyeliğinin aktif katılımı ve vermeyi gerektirmeyen bir şey gibi sunulmuş olduğu düşüncesini uyandırmıyor mu?

Ayrıca üyelerin sayısını gösteren o rakamlar ne anlama geliyor? Kağıt üzerine yazılan rakamlar da oyma heykeller kadar kolay, hatta çok daha kolay bir şekilde put olabilirler. Ama bence, Tanrı elimizdeki rakamlara bakmak yerine; yaşamlarımızı değerlendirecek ve yaptığımız işi tartacaktır. Eğer kilise bir yapı ise, biz de bu yapıdaki tuğlalar olmalıyız; eğer kilise bir beden ise, biz de bu bedenin organlarıyız; eğer kilise bir iman ailesi ise, biz de bu ailenin parçasıyız. Koyunlar koyun sürüsünün içindedir; asma dalı, asma ağacıdır. Kutsal Kitap'a göre, eğer bir kişi Hıristiyan ise, bir kilisenin üyesi olmalıdır. Bir an için kilise üyelerinin listesinin bir kağıt parçası üzerinde yada bir bilgisayarın hafızasında kayıtlı olması gibi detayları bir kenara bırakalım ve bir araya gelmekten vazgeçmeyelim (İbraniler 10:25). Kilise üyeliği sadece bir defalığına ağızımızla ikrar ettiğimiz bir sözün kayıt altına alınması yada bildiğimiz bir yere karşı duyduğumuz hoş duygular değildir. Kilise üyeliği, yaşantımızda kendini gösteren bir adanma olmalıdır aksi takdirde anlamsızdır ve hatta daha da kötüdür; tehlikelidir.

Katılımcı olmayan kilise üyeleri, Hıristiyanlığın tam olarak ne demek olduğu konusunda hem Hıristiyan olmayan kişilerin hem de kilisenin gerçek üyelerinin kafalarını karıştırıyorlar. Ve kilisenin aktif üyeleri aktif olmayan üyelerin kilise üyesi olarak kalmalarına izin verdikleri zaman aslında onlara iyilik etmiyorlar. Çünkü kilise üyeliği demek kişinin kurtuluşunun kilise tarafından ortaklaşa bir şekilde onaylanması demektir. Tekrar söylemek istiyorum ki, bu mevzuyu net bir şekilde anlamalıyız; kilise üyeliği, kilisedeki üyelerin kurtuluşlarına dair kilisenin ortaklaşa verdiği bir kurtuluş tanıklığıdır. Bu durumda, bir kilise görmediği bir kişinin sadık kaldığı konusunda nasıl tanıklık edebilir? Eğer üyeler bizim topluluğumuzu terk edip gitmişse ve eğer Kutsal Kitap'a inanan başka bir topluluğa katılmamışsa onların bizden birileri olduklarını nasıl kanıtlayabiliriz? Katılımcı olmayan o insanların Hıristiyan olup olmadıklarını bilmiyoruz, onların Hıristiyan olduklarını da söyleyemiyoruz. Onlara, onların cehenneme gideceklerini bildiğimizi söylemek zorunda değiliz ama gerçek olan şu ki onların cennete gideceklerini de bilmiyoruz.

Üyelik
Ortaklaşa
Verilen Bir
Kurtuluş
Tanıklığıdır

Anlamalı
Üyelik

Bir kilisenin kilise üyeliğini Kutsal Kitap'a uygun bir şekilde uygulayabilmesi mükemmellik değil, dürüstlük gerektirir. Dudak ucuyla verilen kararları değil gerçek bir Mesih öğrenciliğini gerektirir. Sadece kişilerin bireysel tecrübelerinin bir sonucu değildir, ancak kendilerini Tanrı'ya ve birbirlerine adanmış olan kişilerin ortak bildirisinin sonucudur. Ben kişisel olarak, hizmet verdiğim kilisedeki sözde kilise üyesi olan her kişinin gerçekte de kilise üyesi olmasını ve kilise üyeliğinin daha da anlamlı bir hale gelmesini umut ediyorum. Bu da bir çok kişinin isminin yüreğimizden olmasa da kilisemizin üye listesinden silineceği anlamına gelmektedir. Diğerleri içinse kendilerini kilisemizin yaşamına yeniden adanmak demektir. Yeni üyeler ise imanda ve kilisemizin yaşamı konusunda öğretişler alacaktır. Kilisemizin üyelerinin büyük bir çoğunluğunun benzeri öğretişlere ve teşviklere ihtiyacı vardır. Eskiden olduğu gibi, sağlıklı Vaftizci kilise olmaya çalışırken, bir kez daha kilisemize katılanların sayısı üyelerimizin sayısını geçti. Kesinlikle bunu siz de kendi kiliseniz için arzu etmelisiniz.

Kilise üyeliğinin dikkatli bir biçimde yeniden gözden geçirilerek uygulanmasının bir çok faydaları vardır. Hıristiyan olmayanlara verdiğimiz tanıklığı daha net ve görülebilir kılar. Zayıf olan koyunların yollarını şaşırarak sürüden çıkıp gitmelerini daha da zorlaştırır ve kendilerini o sürüye ait bir koyun olarak kabul etmelerini sağlar. Daha olgun olan Hıristiyanları yetiştirirken onlara şekil verilmesine ve amaç gösterilmesine yardımcı olur. Kilise önderlerimizin kimlerden sorumlu olduklarını net olarak bilmeleri konusunda onlara yardımcı olur. Ve bunların hepsinde Tanrı'nın adı yüceltilir. Dua edelim ki kilise üyeliği şu ankinden çok daha önemli bir hale gelsin; böylece kimlerden sorumlu olduğumuzu daha iyi bileceğiz, onlar için dua edebilecek, onları teşvik edebilecek ve onları yönlendirebileceğiz. İnsanların duygusal sebeplerden dolayı kilisemizin üyeleri olarak kalmalarına izin vermemeliyiz. Kutsal Kitap açısından bakıldığında, bu tür bir kilise üyeliği aslında üyelik değildir. Kilisemizin akdinde, biz şu şekilde ant içiyoruz: "Bu yerden ayrılıp başka bir yere gitmemiz durumunda mümkün olan en kısa zamanda bu akdin yükümlülüklerini ve Tanrı Söz'ünün prensiplerini yerine getirebileceğimiz başka bir kiliseye katılacağız."

Böylesi bir vaat sağlıklı öğrenci yetiştirmenin bir parçasıdır, özellikle de bizim ki gibi fani bir çağda. Kilise üyeliği pratik ve eylemsel mevzularda Mesih'in bedeninde bir bütünlük içinde olmak demektir. Bu dünyada yabancı ve göçmen olarak hep birlikte hareket ederek göksel evimize doğru ilerlemek demektir. Kesinlikle ki, sağlıklı bir kilisenin bir başka işareti de Kutsal Kitap'a dayanan bir kilise üyeliği anlayışıdır.

DÜŞÜNDÜRÜCÜ SORULAR

1. Kutsal Kitap yerel kiliselerin üye listelerinden açık bir dille bahsediyor mu? Nerelerde bu listelerden imalı bir dille bahsediliyor? 1 Korintliler 12:14-26 ayetlerini okuyunuz. Mesih'in bedeni olarak bir birimize karşı olan bu sorumluluklarımızı yerine getirebilmemiz için kilise üyeliği bize ne şekilde faydalı olabilir?
2. Yazar şöyle yazıyor; "Kilise üyeliğini, sadece arasına aktif olan zayıf bir ilişki olarak görmek yerine; müjde uğruna bir birimizle iç içe olmamızı sağlayan düzenli bir sorumluluk olarak görmeye başlayacağız." Bu sözün ışığında kendi kilisenizin üyelerinin kilise üyeliğine bakışlarını nasıl değerlendirirsiniz? Bir kilise üyesinin sorumlulukları nelerdir? Bu sorumlulukların yerine getirilmesi müjde işine ne tür katkılar sağlayabilir?
3. Yazar inanıyor ki, kilise üyeliği, Mesih'e olan adanmışlığımızın yaşantımızda kendini göstermesi olmalıdır aksi takdirde anlamsızdır ve hatta daha da kötüdür; tehlikelidir. Böylesi bir düşünce neden doğrudur? Mesih'e ve O'nun kilisesine olan adanmışlığımızın yaşantımızda görünmesi nasıl bir şeydir?
4. Yazar diyor ki, kilise üyeliği, kilisedeki üyelerin kurtuluşlarına dair kilisenin ortaklaşa verdiği bir kurtuluş tanıklığıdır. İbraniler 13:17'yi okuyunuz. Kutsal Kitap öğretiyor ki kilise önderleri kendilerinin sorumluluğu altında olan kişiler için hesap vereceklerdir. Ne düşünüyorsunuz, sizce bu hesap kişinin Mesih'i

Sağlıklı Bir Kilisenin Dokuz İşareti

izlemek için bir defalığına verdiği sözde bir karar hakkında verilecek bir hesap mıdır yoksa, kişinin müjde meyveleri verdiği, bilgiye dayanan bir tanıklıkla ilgili bir hesap mıdır? Bu durum, kilisemizin üye listesinde kimlerin adının yazılı olması konusunda bizi nasıl etkiler?

5. Yazar kilisemizin üye listesini dikkatli bir biçimde korumanın faydalarından bazılarını değiniyor. Kilise üyeliğinin Kutsal Kitap'a uygun bir şekilde algılanması Hıristiyan olmayanlara verdiğimiz tanıklığı nasıl netleştirir? Zayıf olan Hıristiyanların kendileri hala Hıristiyan zannederken fark etmeden yollarını şaşımalarını nasıl daha da zorlaştırır? Olgun Hıristiyanları yetiştirirken onlara şekil verilmesine ve amaç gösterilmesine nasıl yardımcı olur?

7

KUTSAL KİTAP'A DAYALI KİLİSE DİSİPLİNİ

- I. Tanrı Kutsallık İster
- II. Yargılama
- III. Tanrı Kiliseden Yargılamasını Bekler
- IV. Ön Kapıyı Kapatın, Arka Kapıyı Açın
- V. Yeni Üyeler Kazanmak
- VI. Disiplin Uygulamasını Doğru Şekilde Yapmak
- VII. Islah Edici Disiplin İçin Beş Neden
- VIII. Düşündürücü Sorular

7

KUTSAL KİTAP'A DAYALI KİLİSE DİSİPLİNİ

Sağlıklı bir kilisenin yedinci işareti kilise disiplininin düzenli olarak uygulanmasıdır. Kilise disiplininin Kutsal Kitap'a dayalı biçimde uygulanması kilise üyeliğine anlam kazandırır. Kilise disiplini, İsa Mesih'ten bu yana kiliseler tarafından yaygın bir biçimde uygulanmış olmasına rağmen, bu son bir kaç kuşakta tipik müjdecî kilise yaşamı içerisinde yok olup gitti.

Biz insanlar; Tanrı suretinde, Tanrı'nın yarattıklarına, Tanrı'nın tanıklığını etmek için yaratıldık (Yaratılış 1:27). Bu durumda Tanrı'nın bir halkı seçip Eski Antlaşma boyunca onlara şekil vermesi, onlara kutsal olmalarını buyurması ve onlardan kendi öz karakterine benzer bir karaktere sahip olmalarını istemesi şaşkıncı değildir (bakınız Levililer 19:2; S.Özdeyişleri 24:1, 25). İşte bu ilke, Eski Antlaşma'da topluluktaki bazı kişilerin ıslah edilmesini bazılarının da topluluktan dışlanmasını gerektiren temel ilkeydi (Ç.Sayım 15:30-31'da olduğu gibi), Yeni Antlaşma'da ise kiliseye şekil verilmesinin temelinde yatan ilke yine budur (2 Korint. 6:14-7:1; 13:2; 1 Timoteos 6:3-5; 2 Timoteos 3:1-5).

Tanrı
Kutsallık
İster

Günümüzde bu konu insanlara çok olumsuz görünmektedir. Ayrıca Rab'bimiz İsa'da Matta 7:1'de yargılamamızı yasaklamadı mı? Kesinlikle ki İsa Matta 7:1'de yargılamayı bir bakıma yasaklamıştır; ancak yine aynı kitapçıkta İsa çok açık bir dille, günah işleyen kişiyi azarlamamızı hatta kişinin düzelmemesi durumunda onu başka kişilerin huzurunda azarlamamızı söylüyor (Matta 18:15-17; Luka 17:3). İsa Matta 7:1'de yargılamayı yasaklarken aslında bizim dilimizdeki "yargılamak" kelimesinden anladığımız gibi herşeyi yargılamadan kabul etmemizi kastetmedi.

Yargılama

Tanrı'nın kendisi yargıdır. O Aden Bahçesi'ndeydi ve biz de günahlı olduğumuz sürece O'nun adil yargısı altındayız. Eski Antlaşma'da Tanrı hem ulusları hem de bireyleri yargıladı,

Sağlıklı Bir Kilisenin Dokuz İşareti

ve Yeni Antlaşma'da da biz Hıristiyanlar yaptığımız işlerin yargılanacağı konusunda uyarılıyoruz (bakınız 1 Korintliler 3). Tanrı, Kendi çocuklarını sevgiyle terbiye eder, ve tanrısızları da gazabıyla mahkum eder (bakınız İbraniler 12). Elbette ki, son gün geldiğinde, Tanrı en yüce Yargıç olarak Kendisini gösterecektir (bakınız Vahiy 20). Bütün bu yargılama süreci boyunca Tanrı kesinlikle hata yapmaz, O her zaman adildir (bakınız Yeşu 7; Matta 23; Luka 2; E.İşleri 5; Romalılar 9).

Tanrı
Kiliseden
Yargılama-
masını
Bekler

Tanrı'nın insanlardan bir birlerini yargılamalarını beklediğini öğrenmek bugün bir çok kişiyi şaşırtıyor. Devlete yargılamak için yetki verilmiştir (bakınız Romalılar 13). Bize kendi kendimizi yargılamamız söylenmiştir (bakınız 1 Korintliler 11:28; İbraniler 4; 2 Petrus 1:5). Kilisede bir birimizi yargılamamız da söylenmiştir bize (tabi ki, Tanrı'nın yargıladığı gibi son yargı olarak değil). İsa'nın Matta 18'deki, Pavlus'un 1 Korintliler 5-6'daki sözleri ve daha bir çok paragraflar açıkça göstermektedir ki kilise kendi bünyesinde yargılama yapmalıdır ve bu yargılama da yapıcı nitelikte kurtarma amaçlı olmalı, yeric nitelikte intikam alma amaçlı olmamalıdır (Romalılar 12:19). Korint'deki zina eden adam ve Efes'teki sahte öğretmenler konusunda Pavlus onların kiliseden uzaklaştırılıp şeytana teslim edilmelerini böylece belki daha iyi öğreneceklerini ve belki canlarının kurtulacağını söylemiştir (bakınız 1 Korintliler 5; 1 Timoteos 1).

Bizlere yargılamamız konusunda buyruk verilmiş olması şaşırtıcı değildir. Ayrıca, eğer biz bir Hıristiyan'ın nasıl yaşamaması gerektiğini söyleyemezsek, nasıl yaşaması gerektiğini nasıl söyleyebileceğiz? Bizim kilisemizin öğrenci yetiştirme programları konusunda beni en çok kaygılandıran şeylerden birisi şudur ki; delik bir kovaya su doldurmaya çalışan biri gibi kovanın içine su boşaltıyorlar, bütün dikkatlerini kovaya boşaltılan suya odaklıyorlar ama kovanın bu suyu tutup tutmadığına bakmıyorlar.

Ön Kapıyı
Kapatın
Arka
Kapıyı
Açın

Kilise büyütme konusunda yazılar yazan bir yazar geçtiğimiz günlerde şöyle bir tavsiyede bulunmuş: "Ön kapıyı açın, arka kapıyı kapatın." Bunu söylerken; kiliseyi diğer insanların daha kolay ziyaret edebilecekleri bir yer haline getirmemizi ve daha iyi ilgilenecek takip işini daha iyi yapmamızı kastediyor. Bu hedeflerin her ikisi de iyidir. Ancak, günümüz pastorlerinin büyük bir çoğunluğu kiliselerinin ön

kapısını açık, arka kapısını da kapalı tutmayı zaten amaç edinmişlerdir. Bunun yerine Kutsal Kitap'a dayalı bir modeli uygulamak bizi şöyle bir stratejiye götürür: "Ön kapıyı kapatın, arka kapıyı açın." Başka bir deyişle, bir yandan katılmayı zorlaştırırken diğer yandan da kovulmayı kolaylaştırmaktır. Böylesi davranışlar kilisenin Tanrı tarafından arzulanan, dünyanın geri kalanından farklı olan hoş yapısına kavuşmasına yardımcı olacaktır.

Kiliseler olarak, yeni üyeler kazanırken ilk etapta bu disiplini yansıtmalıyız. Üyeliğe kabul edilecek olan bu kişileri Mesih'i onurlandıran bir hayat süren kişiler olarak tanıyıp tanımadığımızı soruyor muyuz? Onlara karşı kabullendiğimiz sorumlulukların ve onların da bize karşı kabullendiği sorumlulukların ciddiyetinin farkında mıyız? Eğer yeni üyeleri kabul ederken ve onların üyeliklerini onaylarken daha dikkatli olursak, sonradan ıslah edici kilise disiplini uygulamalarına daha az ihtiyacımız olacaktır.

Yeni
Üyeler
Kazanmak

Elbette ki, her türlü kilise disiplini uygulaması kötü bir biçimde gerçekleştirilebilir. Yeni Antlaşma'da bizlere diğer insanları bizim onların üstüne yıkdığımız nedenler için yargılamamamız (Matta 7:1), veya temel olmayan konularda bir birimizi yargılamamamız öğretiliyor (Romalılar 14-15). Bu konu pastörel uygulamalara yönelik problemlerle dolu bir konudur. Ancak unutmamalıyız ki Hıristiyan yaşamının tamamı zordur ve suistimale açıktır. Zorlukları bahane etmemeliyiz. Her yerel kilise kendi önderlerinin ve hatta üyelerinin öğretilerini ve yaşamlarını yargılama sorumluluğu altındadır. Çünkü bu kişiler kilisenin verdiği müjde tanıklığını lekeleyebilir (E.İşleri 17; 1 Korint. 5; 1 Timot. 3; Yakup 3:1; 2 Petrus 3; 2 Yuhanna).

Disiplin
Uygula-
masını
Doğru
Şekilde
Yapmak

Kutsal Kitap'a dayalı kilise disiplini Tanrı'ya basitçe itaat etmek ve yardıma ihtiyacımız olduğunu itiraf etmektir. Islah edici kilise disiplini için işte size beş neden; Disiplinin amacı, (1) disiplin uygulamasına maruz kalan kişi için, (2) günahın tehlikesini gören diğer Hıristiyanlar için, (3) bir bütün olarak kilisenin sağlığı için, (4) kilisenin ortaklaşa verdiği tanıklık için olumlu sonuçlar

Islah Edici
Disiplin
İçin Beş
Neden

elde etmektir. Ve hepsinden önemlisi de, (5) bizim kutsallığımız Tanrı'nın kutsallığını yansıtmalıdır. Kilisenin üyesi olmak bir anlam ifade etmeli, kendi gururumuz için değil, Tanrı'nın adı için. Kutsal Kitap'a dayalı kilise disiplini de sağlıklı bir kilisenin bir başka işaretidir.

DÜŞÜNDÜRÜCÜ SORULAR

1. Yuhanna 5:27-30'u okuyun. Baba yargılama yetkisini kime verdi? Şimdi, Matta 18:15-17'yi okuyun. İsa, yargılama yetkisini bu dünyada kime devretti? Rabbimizin bize verdiği bu görevi kilise sadık bir şekilde yerine getirdi mi?
2. 1 Korintliler 5:1-2'yi okuyun. Pavlus Korint'deki kiliseye günah işleyen kilise üyesine nasıl davranmaları gerektiğini söylüyor? Şimdi 3-5 ayetleri okuyun. Kilise kimden aldığı yetkiyle (kimin adıyla) hareket etmelidir? Böylesi bir davranışın temelindeki umut nedir? Sizce Pavlus kilise disiplinini zalim ve acımasız davranış olarak mı yoksa kişinin canına faydalı olacak sevgi dolu bir davranış olarak mı öğretti?
3. Bir yazar şöyle demiş; "Ön kapıyı açın, arka kapıyı kapatın". Bu söz ne anlama geliyor? Bu kitabın yazarı da şöyle diyor; "Ön kapıyı kapatın, arka kapıyı açın." Sizce bunlardan hangisi Kutsal Kitap'a daha çok uygun bir fikirdir? Sizce bu fikirlerden hangisi sağlıklı bir kilise üyeliği için daha elverişlidir?
4. Romalılar 14:1-4'ü okuyun. Kilise disiplininin suistimale açık olduğu alanlardan bazıları nelerdir? Kilisenizin, Matta 18:15-17'de Rabbimiz tarafından bize verilen görevi yerine getirirken aynı zamanda suistimallere karşı nasıl korunabileceği üzerinde biraz düşünün.

8

HIRİSTİYAN HAVARİLİĞİNİ VE BÜYÜMESİNİ İLERLETME KAYGISI

- I. Hıristiyan Büyümesi
- II. Kutsallık Büyümenin Kanıtıdır
- III. Disiplin İhmali Büyümeyi Engeller
- IV. Birlikte Büyüyen Bir Topluluk
- V. Büyümenin Görünümü
- VI. Büyümede Tanrı Yücelir
- VII. Düşündürücü Sorular

8

HİRİSTİYAN HAVARİLİĞİNİ VE BÜYÜMESİNİ İLERLETME KAYGISI

Sağlıklı bir kilisenin önde gelen işaretlerinden bir diğeri de kilisenin büyümesine verilen önemdir; üyelerin sayıca büyümesi değil, üyelerin imanda büyümesi. Günümüzde bazı insanlar bir imanlının bütün yaşamı boyunca bir “bebek Hıristiyan” olarak kalabileceğini düşünüyorlar. Ama büyüme yaşamın bir belirtisidir. Büyüyen ağaçlar yaşayan ağaçlardır, büyüyen hayvanlar canlı hayvanlardır. Büyümek çoğalmayı ve ilerlemeyi içerir. Bir çok kez görmüşüzdür ki, herhangi birşeyin büyümesi durduğu an o şey ölür.

Pavlus, Korintlilerin Hıristiyan inancında büyümelerini umut etmişti (2 Korintliler 10:15). Efeslilerin de “sevgiyle gerçeğe uyararak bedeninin başı olan Mesih'e doğru her yönden” büyümelerini umut etmişti. (Efesliler 4:15; kıyaslayın Koloseliler 1:10; 2 Selanikliler 1:3). Petrus da bazı Hıristiyanları teşvik etti “Yeni doğmuş bebekler gibi, hilesiz sütü andıran Tanrı sözünü özleyin ki, bununla beslenip büyüyerek kurtuluşa erişesiniz.” (1 Petrus 2:2). Pastörler için kendi kiliselerini, büyümenin somut olarak görüldüğü, kontrol edilebilir katılım, vaftiz, verme ve üyelik seviyesine indirgeme zafiyeti vardır. Ancak böylesi bir seviye Pavlus'un tanımladığı ve Tanrı'nın arzuladığı büyümenin çok gerisinde kalıyor.

Jonahthan Edwards'a göre, Hıristiyan havariliğinde gerçek büyüme sade bir heyecan, dini kelimelerin daha fazla kullanılması yada Kutsal Kitap bilgisinin giderek artması değildir. Sevincin, veya sevginin yada kiliseye verilen değer artması da değildir. Hatta Tanrı'ya verilen değer ve övgülerin artması ve kişinin kendi imanına olan güvenin artması bile bir Hıristiyan'ın imanda büyüdüğünü gösteren sarsılmaz kanıtlar olarak kabul edilemez.

Hıristiyan
Büyümesi

Kutsallık
Büyümenin
Kanıtıdır

Sağlıklı Bir Kilisenin Dokuz İşareti

Peki, nedir? Edwards'a göre bütün bunlar Hıristiyan inancında gerçek büyümenin belirtileri olabilirken, büyümenin gözle görülebilen tek gerçek belirtisi ise Hıristiyanlık temellerine dayanan kendini inkar etme eyleminde köklenen ve gittikçe güçlenen bir kutsal yaşamdır. Kilise kendi üyelerinin yaşamlarında gittikçe artan böylesi bir tanrısallığa verdiği önemle tanınmalıdır.

Disiplin
İhmali
Büyüme
Engeller

Yedinci işarete gördüğümüz gibi, kilisede gerçek disiplinin ihmal edilmesinin istenmeyen sonuçlarından biri de büyüyen imanlılarda artarak ortaya çıkan zorluklardır. Disiplinden yoksun bir kilisede örnek alınması gereken kişiler ve olaylar net ve belli değildir; karma karışıktır. Hiçbir bahçıvan yabancı ot yetiştirmek için emek harcamaz. Yabancı otlar istenmeyen bitkilerdir ve bahçede yetişmekte olan diğer bitkilere zarar verebilirler. Tanrı'nın yerel kilise için olan planı yabancı otlara göz yummamıza izin vermez.

Birlikte
Büyüyen
Bir
Topluluk

Kendilerini birbirlerine adayan bir imanlılar topluluğundaki iyi etkileşimler Tanrı'nın kendi halkını büyütmek için kullandığı iyi araçlar olabilir. Tanrı'nın halkı kutsallıkta ve fedakar sevgide birlikte inşa edilip birlikte büyürlerken, kendi aralarında disiplini sağlama yeteneklerini de artırmalı ve Mesih'in öğrencileri olmayı teşvik etmelidir. Kilise Tanrı'nın lütuf aracılığıyla büyüyen halkının bir vasıtası olmaktan sorumludur. Eğer bunun yerine, kiliseler sadece pastörlerin fikirlerinin öğretildiği; Tanrı'ya tapınmaktan daha çok Tanrı'nın sorgulandığı; müjdenin sulandırıldığı; müjdeciliğin saptırıldığı; kilise üyeliğinin anlamsızlaştığı; pastörün etrafında dünyasal dindarların yetişmesine izin verildiği bir yer olursa, o kilisede uyumlu ve birbirini ahlakça yükselten bir topluluk bulmayı umut etmemiz zordur. Öylesi bir kilise kesinlikle Tanrı'yı onurlandırmayacaktır.

Büyümenin
Görünümü

Tanrı büyüyen kiliseler tarafından yüceltilir. Bu tür bir büyüme kendini bir çok farklı şekilde gösterir: hizmete çağrılanların sayısının giderek artmasıyla; kilisenin yaşlı üyelerinin müjdecilik konusunda kendi sorumluluklarını yeniden kavramalarıyla; kilisenin genç üyelerinin yaşlı üyelerine olan sevgilerinden dolayı katıldıkları cenaze törenleriyle; artan dualarla;

Tanrı sözünün daha fazla vaaz edilmesine duyulan istekle; samimi ruhsal sohbetlerin yapıldığı kilise toplantılarıyla; artan ölçüde vermeyle, ve fedakarca veren imalılarla; kilise üyelerinin daha büyük bir çoğunluğunun müjdeyi diğer insanlarla paylaşmasıyla; çocuklarını iman konusunda eğitime yönündeki sorumluluklarını yeniden keşfeden anne ve babalarla. Bu saydıklarımız, Hıristiyanların dua ederek ve emek harcamaya çalıştıkları kilise büyümesinin bir kaç örneğidir.

Mesih benzerliğine doğru büyüyen bir kilise gördüğümüzde kim yüceltilir, kim onurlandırılır? “Ama Tanrı büyüttü. Önemli olan, eken ya da sulayan değil, ekileni büyüten Tanrı'dır.” (1 Korintliler 3:6b-7 karşılatırın Koloseliler 2:19). Öyle ki, Petrus'un ilk Hıristiyanlara yazdığı son kutsama sözü buyruk niteliğimde bir duadır: “Öte yandan Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in lütfunda ve O'nu tanımakta ilerleyin. Şimdi ve sonsuza dek O'na yücelik olsun! Amin.” (2 Petrus 3:18). Büyümele kendi kendimizi yücelteceğimizi düşünüyor olabiliriz. Ama Petrus bizden daha iyi biliyordu. “İnanmayanlar arasında olumlu bir yaşam sürün. Öyle ki, kötülük yapanlarmışsınız gibi size iftira etseler de, iyi işlerinizi görerek Tanrı'yı, kendilerine yaklaştığı gün yüceltsinler.” (1 Petrus 2:12). Görüyoruz ki Petrus İsa'nın sözlerini iyi hatırlıyordu; “Sizin ışığınız insanların önünde öyle parlansın ki,” ve kesinlikle bu sözü duyunca kendimize hayranlık duymak çok doğal bir tepki gibi görünüyor, anca İsa şöyle devam etti; “iyi işlerinizi görerek göklerdeki Babanız'ı yüceltsinler!” (Matta 5:16). Hıristiyan havariliğini ve büyümesini ilerletmek için çaba harcamak da sağlıklı bir kilisenin işaretlerinden bir diğeridir.

Büyümede
Tanrı Yücelir

DÜŞÜNDÜRÜCÜ SORULAR

1. 1 Petrus 2:1-3'ü okuyun. Petrus'un bu Hıristiyanlar için olan umudu nedir? “büyüyerek kurtuluşa erişesiniz” derken neyi kastediyor?
2. Bazı insanlar kilise büyümesinin sadece sayıca büyümeekten ibaret olduğuna inanıyorlar.

Sağlıklı Bir Kilisenin Dokuz İşareti

E.İşleri 2:41'i okuyunuz. Sizce burada neden iman edenlerin sayısı yazılmıştır? Şimdi de 2. bölümün kalan kısmını okuyunuz. Çok sayıda insanın iman etmesi, eğer o kişiler kutsallıkta büyümezlerse yine de Tanrı'yı onurlandırır mı? Neden?

3. Yazar, yabancı otların bahçede bulunan diğer bitkilere zarar verdiğini yazıyor. Disiplin altına alınmayan günahkar kilise üyeleri kilisede bulunan diğer imanlıların büyümesini ne şekilde olumsuz etkileyebilir? Bir kilise içindeki iyi etkileşimler, nasıl Tanrı'nın kendi halkını büyütme için kullandığı iyi bir alet olabilir? Kendi kilisenizde bu duruma örnek gösterebileceğiniz olaylar var mıdır?

4. Ruhsal olgunluğa erişen bir kilise aracılığıyla Tanrı'nın yüceltilmesine bir kaç örnek veriniz. Bu tür örneklerden kaç tanesinin sürekli olarak sizin kilisenizde gerçekleştiğini görüyorsunuz?

9

KUTSAL KİTAP'A DAYALI KİLİSE ÖNDERLİĞİ

- I. Kutsal Kitap'a Dayalı Kilise İhtiyarlığı
- II. İhtiyarlık Tarihinin Özeti
- III. En Üst Yeki Kilise Halkındadır
- IV. Bütün İhtiyarlar Öğretiş Verir
- V. İhtiyarların Çoğulluğu
- VI. Pastörün Özel Rolü
- VII. İhtiyar Çoğulluğunun Faydaları
- VIII. İhtiyarlar ve Diyakonlar
- IX. Düşündürücü Sorular

9

KUTSAL KİTAP'A DAYALI KİLİSE ÖNDERLİĞİ

Sağlıklı bir kilisede ne tür bir önderlik vardır? Bir kilise halkı, Mesih'e kendilerini adanmış, hizmet etmek için armağanlarla donatılmış? Evet. Diyakonlar, kilise içi hizmette örnek teşkil eden kişiler? Evet. Tanrı'nın sözünü vaaz etmekte sadık kalan bir Pastör? Evet. Ancak Kutsal Kitap'a göre sağlıklı bir kilise yönetimi için gereken bir parça daha var: ihtiyarlar.

Kutsal
Kitap'a
Dayalı
Kilise
İhtiyarlığı

Bir pastör olarak dua ediyorum ki; Mesih bizim topluluğumuza öyle adamlar göndersin ki, o kişilerin hem ruhsal armağanlarına hem de pastörel konulara gösterdikleri ilgiye bakınca onların Tanrı tarafından ihtiyarlar veya gözetmenler (Kutsal Kitap'ta bu iki kelime aynı anlamda farklı yerlerde kullanılmıştır, örneğin E.İşleri 20) olarak çağrıldıklarını anlayalım. Dua ediyorum ki, Tanrı topluluğumuzun pastörel gözetmenliğini yapacak ve öğretili verecek kişileri yetiştiresin ve armağanlarla donatsın. Eğer herhangi bir adamın Tanrı tarafında bu şekilde armağanlarla donatıldığı net bir biçimde görülebilirse ve dua ettikten sonra kilise o kişinin armağanlarla donatıldığını kabul ederse, o kişi ihtiyar olarak atanmalıdır.

Bütün kiliseler ihtiyarlar tarafından yapılması gereken işleri yapan bireyleri bünyelerinde barındırmıştır. Bu kişiler "ihtiyar" yerine başka isimlerle çağrılmış olsalar bile. İncil'de bu makama verilen iki isim *episkopos* (gözetmen) ve *presbuteros* (ihtiyar)'dır. Evancelikaller'in çoğu 'ihtiyar' kelimesini duydukları an hemen "Prezbiteryan" kavramını anımsıyorlar, ancak onaltıncı yüzyıldaki imanlı topluluklarında ihtiyarlığın, İncil kilisesinde bir makam olduğu öğretiliyordu. Amerika'da 18. yüzyıl boyunca ve 19. yüzyıla girerken vaftizci kiliselerde ihtiyarlar mevcuttu. Aslında, Güney Vaftizci Kongresi'nin ilk başkanı olan W. B. Johnson yazdığı bir tezde, kilisede ihtiyar çoğulluğunun Kutsal Kitap uygunlunun kabul edilmesini ve daha fazla Vaftizci kilise tarafından uygulanılmasını istemiştir. Johnson'ın yakarışlarına kimse aldırış etmedi. Gerek Kutsal Yazılar'a dikkat edilmemesinden, gerek kiliselerin akıl almaz bir hızla kurulup çoğaldığı

İhtiyarlık
Tarihinin
Özeti

ön cephelerde yaşanan baskılardan dolayı böylesi bir önderlik sisteminin kurulup geliştirilmesi mümkün olmamıştır. Ancak vaftizciler tarafından yayınlanan dökümanlarda Kutsal Kitap'a dayalı olan bu makamın tekrar tekrar incelenmesine devam edilmiştir. Yirminci yüzyılın başlarında Vaftizciler tarafından yayınlanan dökümanlarda kilise önderleri için "ihyitar" ünvanı kullanılmıştır.

En Üst Yeti
Kilise
Halkındadır

Vaftizcilerin ve Presbiteryanların ihtiyar anlayışında iki temel farklılık vardır. İlk ve en temel olan şey Vaftizciler toplulukçudurlar. Yani Vaftizciler için kararlar verilirken son söz ihtiyarlarda (yada Presbiteryan modelinde olduğu gibi onların da ötesinde) değil ancak bir bütün olarak kilise halkındadır. Bu nedenle, Vaftizciler kilisenin oy birliği ile hareket etmesini çok önemserler. Bundan dolayı Vaftizci bir kilisede ihtiyarlar ve bütün diğer kurullar ve komiteler kilise halkına danışmanlık niteliğinde bir hizmet yürütürler.

Kilise topluluğunun yetkisine dair değinilmesi gereken bir konu daha vardır. Mesih'in altında, yüce divan yetkisine sahip olan tek merci yerel kilise topluluğudur. Toplulukçuluğun ilk çağlardaki yapısına dair kanıtları İncil'de tekrar tekrar görüyoruz. Matta 18'de İsa, öğrencilerine günah işleyen bir kardeşe nasıl davranılması gerektiği konusunda öğretiliyor. En yetkili merci ihtiyarlar değil, piskopos değil, yada papa değildir. E.İşleri 6'da elçiler topluluğa hizmet edecek olan diyakonların seçiminde karar verdiler.

Pavlus'un mektuplarında da topluluğun bu yetkisine dair kanıtlar görüyoruz. 1 Korintliler 5'te Pavlus, günaha izin verdikleri için diyakonları, ihtiyarları yada pastörleri değil de topluluğu suçladı. 2 Korintliler 2' de Pavlus, hata yapan bir üyeyi disiplin etmek için topluluğun çoğunluğunun neler yaptığından bahsediyor. Galatyalılar'da Pavlus, topluluklara kendilerine sunulan öğretileri yargılamalarını söylüyor. 2 Timoteos 4'de Pavlus sadece sahte öğretmenleri değil aynı zamanda kulaklarını okşayan sözler duymak

için çevrelerine kendi arzularına uygun öğretmenler toplayan kişileri de azarlıyor. İhtiyarlar liderlik yaparlar ancak bunu Kutsal Kitap'a uygun bir şekilde ve topluluğun belirlediği sınırlar çerçevesinde yaparlar.

Fikir ayrılığının yaşandığı ikinci konu ise ihtiyarların görevleri ve sorumluluklarıdır. Presbiteryanlar Pavlus'un 1 Timoteos 5:17'de Timoteos'a söylediği sözleri vurgulama eğilimindedirler. "Topluluğu iyi yöneten ihtiyarlar, özellikle Tanrı sözünü duyurup öğretmeye emek verenler iki kat saygıya layık görülsün" (1 Timoteos 5:17). Bazılarının fikir birliğine varamadığı, son cümle açıkça gösteriyor ki topluluk içindeki bazı ihtiyarların görevi vaaz vermek yada öğretmek değil yönetmek ve yönlendirmek olacak. İşte bu da Presbiteryanlar'daki 'yönetici ihtiyarlar' ile 'öğretici ihtiyarlar' arasındaki en temel farktır.

Ancak bu ayette geçen "özellikle" kelimesinin orjinal dildeki "malista" kelimesinin tam karşılığı olup olmadığı sorgulanabilir, aslında bu içerik kapsamında o kelimenin "kesinlikle" şeklinde tercüme edilmesi daha uygun olur. 1 Timoteos 4:10'da şöyle yazıyor "Bunun için emek veriyor, mücadele ediyoruz. Çünkü umudumuzu bütün insanların, özellikle (*malista*) iman edenlerin Kurtarıcısı olan diri Tanrı'ya bağladık". Sanki Pavlus bu ayette, iman etmeden kurtulanların sayısı, vaaz vermeden ve öğretmeden sadece arzu ederek yürütülen kilise işleri kadar çok olacak; yani hiç olmayacak demek istiyor.

Vaftizciler, İncil'deki "ihtiyar", "gözetmen" ve "pastör" kelimelerinin birbirlerinin yerine kullanılabileceğini vurgulama eğilimi gösterirler, ve Pavlus'un mektuplarındaki şu sözlerle değinirler; 1 Timoteos 3:2'de Pavlus Timoteos'a açıkça söylemiştir ki, ihtiyar öğretmeye yetenekli olmalıdır. Ve Titus'a da şöyle demiştir "Hem başkalarını sağlam öğretiyle yüreklendirmek, hem de karşı çıkanları ikna edebilmek için imanlılara öğretilen güvenilir söze sınımsız sarılmalı." (Titus 1:9). Bu nedenle, çoğu zaman Vaftizciler, Kutsal Yazıları öğretme yeteneğine sahip olmayan kişilerin ihtiyar olarak kabul edilmelerini uygun bulmamışlardır.

Ancak, onsekizinci yüzyılın Vaftizciler'inin ve Presbiteryanlar'ının çoğu zaman hem fikir oldukları bir konu vardı: her yerel kilisede çoğul bir önderlik olmalıydı. Hiç bir zaman, herhangi bir toplulukta kaç tane ihtiyar bulunması gerektiğini bildiren bir sayı verilmemiş olmasına rağmen, İncil yerel kiliselerdeki "ihtiyarlar"dan çoğul bir dille bahseder

Bütün
İhtiyarlar
Öğretiş
Verir

İhtiyarların
Çoğulluğu

Sağlıklı Bir Kilisenin Dokuz İşareti

(Ör: Elçilerin İşleri 14:23; 16:4; 20:17; 21:18; Titus 1:5; Yakup 5:14). Benim kişisel tecrübelerim de, İncil’de sunulan şablonu uygulayarak, mümkün olduğu sürece yerel kiliselerde tek bir pastör yerine birden çok ihtiyarın görevlendirilmesinin ve bu ihtiyarların da o kilisede yetişmiş kişiler olmasının faydalı olduğunu onaylamaktadır. Böylesi bir uygulama, bugün Vaftizci kiliseler arasında yaygın değildir ancak bu doğrultuda günden güne artan bir eğilim vardır ve bunun da iyi bir sebebi vardır. İncil’in yazıldığı dönemdeki kiliselerin buna ihtiyacı vardı ve bugünkü kiliselerin de ihtiyacı vardır.

Pastörün
Özel Rolü

Tabi bu söylediklerim pastörün, pastöre has özel bir rolü olmadığı anlamına gelmiyor. İncil’de vaaz ve vaizlere yönelik olan, ancak kilise topluluğunun ihtiyarlarının hepsi için geçerli olmayan bir çok referans vardır. Bu nedenle, Korint’de, Pavlus kendisini, hem çalışıp hem de kilisede ihtiyarlık yapan diğer kişilerin yapamayacağı şekil vaaz etmeye verdi (E.İşleri 18:5 karşılaştırın 1 Korintliler 9:14; 1 Timoteos 4:13; 5:17). Vaizler, vaaz vermek için belli bir yere taşınıyor gibi görünüyorken (Romalıları 10:14-15), diğer yandan ihtiyarlar topluluğun bir parçasıdır (Titus 1:5). (Daha ayrıntılı bilgi için *A Display Of God’s Glory*, [CCR:2001]).

İhtiyar
Çoğulluğunun
Faydaları

Ancak, unutmamalıyız ki, vaiz veya pastör de kilisenin ihtiyarlarından biridir. Bu da demek oluyor ki, kilisenin bütün üyelerinin oylarını gerektirmeyen kararlar verileceği zaman bu karar sadece pastör tarafından verilmemeli, kilisenin ihtiyarları bu kararı birlikte vermelidirler. Böylesi bir sistem kimi zaman hantal olsa da pastörün armağanlarını tamamlamak, eksiklerini gidermek, yargılarını desteklemek ve topluluk bünyesinde verilecek kararları destekleyerek liderleri haksız eleştirilerin hedefi olmaktan kurtarmak gibi çok büyük faydaları vardır. Ayrıca liderliği daha köklü ve kalıcı kılarak sürerekliğin daha sağlıklı olmasını sağlar. Kilisenin kendi ruhsallığı konusunda daha da sorumluluk sahibi olmasını teşvik eder ve kilisenin orada hizmet veren kişilere bağımlılığını azaltır.

Günümüz kiliselerinin çoğu ihtiyarlarla kilisede hizmet eden kişileri veya diyakonları birbirine karıştırma eğilimindedir. Diyakonluk da İncil’de bahsi geçen bir makamdır, temelleri E.İşleri 6. bölümdedir. Bu iki makamın birbirinden net bir şekilde ayrıştırılması zor olmakla birlikte, diyakonların asıl çalışma alanı; kilisenin ofis işleri, bakım ve onarım, ve kilise üyelerinin fiziksel ihtiyaçlarının karşılanması gibi kilise yaşamının pratik detaylarıdır. Bugün bir çok kilisede diyakonlar bazı ruhsal görevler üstlenmişlerdir ancak yükün büyük bir kısmı patörün üstünde kalmıştır. Kilisede diyakonlarla ihtiyarların görevlerinin birbirinden net bir şekilde ayrıştırılması kilisenin yararınadır.

Ben bir pastör olarak ihtiyarlığın Kutsal Kitap’a dayalı bir makam olduğunu kabul ediyorum. Ben kilise ihtiyarları arasında vaazlardan sorumlu olanıyım. Ancak bütün ihtiyarlar düzeli bir şekilde toplanıp dua ederek ve konuşarak veya diyakonlar ya da kilise için öneriler hazırlayarak kilisenin gelişimi için birlikte çalışmalıdır. Açıkçası bu Kutsal Kitap’a dayalı ve pratik değeri olan bir fikirdir. Eğer kiliselerde uygulanırsa pastörün omuzlarında ki yükü ve kiliseden kaynaklanan sıkıntıları kaldırarak pastöre çok büyük bir fayda sağlayabilir. Gerçekten de, Tanrı’ya bağlı, ayırt edebilen, güvenilir kişilerin ihtiyar olarak atanması sağlıklı bir kilisenin işaretlerinden biridir.

DÜŞÜNDÜRÜCÜ SORULAR

1. Matta 18:15-17’yi okuyun. Yanlış davranışlarda bulunan bir kardeşin yargılanması konusunda İsa kimi yetkili gösteriyor? Şimdi E.İşleri 6:1-4’ü okuyun. Elçiler yedi diyakonun seçilmesi konusunda kimleri görevlendiriyor? 2 Korintliler 2:6’yı da okuyun. Bu adamın cezası kim tarafından veriliyor? Bu ayetler kilise meselelerinde asıl yetkinin kimde olduğunu vurguluyor?

2. Titus 1:5’i okuyun. Kilisedeki asıl yetkinin kilise topluluğunda olduğu bilincinin ışığında şu soruya cevap verin: Sizce Pavlus neden her kilisede ihtiyarlar olması gerektiğini düşündü?

3. 1 Timoteos 3:1-6'da Pavlus, bir kilise ihtiyarında bulunması gereken özelliklerin bir listesini veriyor. Bir kilise ihtiyarında neden bu özelliklerin olması gerektiği üzerinde biraz düşünün. Sizin kilisenizde bu özelliklere sahip olan kişiler kimler?

4. E.İşleri 6:1-4'ü okuyun. Bir diyakonla, kilise işlerinin gözetmenliğini yapan kişinin görevleri arasında ne fark vardır? Sizin kiliseniz bu farklılığı kabul ediyor mu?

5. E.İşleri 6. bölümden öğreniyoruz ki, diyakonun görevi kilisenin fiziksel ihtiyaçlarını karşılamaktır, böylece kilisenin gözetmenleri (elçiler, ihtiyarlar, pastörler) dua etmek ve Tanrı Sözü'nü paylaşmak için zaman bulacaklar. Sizin kilisenizin bir diyakon tarafından karşılanabilecek fiziksel ihtiyaçlarından bazıları nelerdir? Diyakonlar, kilisenin birliğini korumak veya Tanrı Sözü'nün paylaşan kişileri desteklemek amacıyla başka ne gibi roller üstlenebilirler?

SONSÖZ

Kilisedeki insanların yeniden hayat bulmuş ve şifa almış kişiler olduğunu, ve bu kişilerin de kendilerini kiliseye adadıklarını doğru bir şekilde varsaymayı başarabildiğimiz zaman, İncil'deki kilise örneğini kendi toplulumumuz içinde canlı bir şekilde görebiliriz. Tanrı, bizleri kendi kutsallığında, karşılıklı sevgimiz ve şefkatimizle Tanrı'nın sevgisini ve şefkatini yansıtarak, bir arada Hıristiyan hayatını yaşamamız için çağırdı. Bu dünyada ilişkiler adanmaları temsil eder, kesinliklerdir ki kilisede de ilişkiler adanmaları temsil eder.

Üçüncü emirde (M.Çıkış 20:7; Yasanın Tekrarı 5:11), Tanrı kendi halkını Tanrı'nın ismini boş yere ağızlarına almamaları için uyarıyor. Tanrı bu buyrukla, basit bir dille saygız konuşmayı yasaklamaktan ziyade kendi adının boş yere, amaçsızca, gereksizce, ya da kötü amaçlar için kullanılmasını yasaklıyor.

Bu buyruk kilise halkı olan bizler içindir. Bugün bir çok kilise hasta durumdadır. Bizler ruhsal büyümeyi bencil çıkarlarımızla karıştırıyoruz. Gerçek bir tapınma için duyulan heyecanı yanlış kavırıyoruz. Doğru şekilde yaşayıp dünyanın tepkisini üzerimize çekmektense, dünyanın bizi onaylamasına ve kabul etmesine değer veriyoruz. İstatiksel profilleri her ne olursa olsun, bugün bir çok kilise, büyüyen, sağlıklı bir kilisenin Kutsal Kitap'a dayalı ayırt edici özelliklerini umursamaz gibi görünüyor.

Kilisenin sağlığı, her Hıristiyanı özellikle de kilisede liderlik etmek için çağrılmış olanları ilgilendiren bir mevzu olmalıdır. Kiliselerimiz Tanrı'yı ve O'nun görkemli müjdesini, yine O'nun yaratılışına yansıtma için vardır. Birlikte sürdürdüğümüz yaşayışımızla O'nu yüceltmeliyiz. Bu yansıtma görevi bizim olağanüstü sorumluluğumuz ve olağanüstü ayrıcalığımızdır.

EK

SAĞLIKLI BİR KİLİSEYE ÖZGÜ BİR ANTLAŞMA

İman ettiğimiz gibi, tövbe etmeye ve Rab İsa'ya inanmaya ve kendimizi O'na teslim etmeye ve Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adında, imanımızı ikrar ederek vaftiz olmaya Tanrısal Lütuf aracılığıyla eriştirilmiş olarak, şimdi de birbirimize olan adanmışlığımızı yenilemesi için sevinçle ve ciddi bir tavırla O'nun yardımına sığınıyoruz.

Esenlik bağında Ruh'un birliği için dua edeceğiz ve çalışacağız.

Bir Hıristiyan kilisenin üyeleri olarak kardeşlik sevgisi içinde birlikte yürüyeceğiz; birbirimize şefkat göstererek, koruyup kollayarak, sadakatle tembihleyerek ve durumun gerektirdiği gibi birbirimize yalvararak.

Bir araya gelmekten vaz geçmeyeceğiz. Birbirimiz için ve kendimiz için dua etmeyi ihmal etmeyeceğiz.

Gözetimimiz ve sorumluluğumuz altında bulunan kişiler kim olurlarsa olsunlar onları Rab yolunda eğitip, tembihleyerek yetiştirmeye ve saf ve sevgi dolu bir örnek teşkil ederek ailemizin ve arkadaşlarımızın kurtuluşa erişmelerini sağlamaya çaba göstereceğiz.

Birbirimizin mutluluğuyla sevineceğiz, acılarını ve yüklerini sevecenlik ve anlayışla paylaşmak için çaba harcayacağız.

Tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddederek ve kendi isteğimizle olduğumuz vaftiz aracılığıyla gömüldüğümüzü ve dirilerek sembolik mezardan çıktığımızı ve böylece şu anda yeni ve kutsal bir hayat yaşama sorumluluğu altında olduğumuzu hatırlayarak, Tanrı'nın da desteğiyle bu dünyada dikkatlice yaşamaya çabalayacağız.

Hep birlikte, bu kilisenin tapınmasının, düzeninin, disiplininin ve öğretisinin sürekliliğini sağlarken, aynı zamanda bu kilise de sadık bir müjdecilik hizmetinin de sürekliliğini sağlamak için çalışacağız.

Sağlıklı Bir Kilisenin Dokuz İşareti

Tanrı hizmetinin desteklenmesine, kilisenin ihtiyaçlarının karşılanmasına, yoksulların ihtiyaçlarının karşılanmasına ve Müjde'nin bütün uluslara yayılması için verilen çabalara sevinçle katkıda bulunacağız ve düzenli olarak destekleyeceğiz.

Bu yerden ayrıлып başka bir yere gitmemiz durumunda mümkün olan en kısa zamanda bu akdin yükümlülüklerini ve Tanrı Söz'ünün prensiplerini yerine getirebileceğimiz başka bir kiliseye katılacağız.

Rab Mesih İsa'nın lütfu, Tanrı'nın sevgisi, ve Kutsal Ruh'un paydaşlığı hepimizle birlikte olsun.

Amin.

AYET DİZİNİ

Yaratılış 1.....12, 14	E.İşleri 5.....44	Filipililer 4:335
Yaratılış 1:27 43	E.İşleri 6.....56, 59,60	Koloseliler 1:10.....49
Yaratılış 6:5.....29	E.İşleri 6:1-4.....59,60	Koloseliler 2:19.....51
Yaratılış 1212	E.İşleri 6:414	
M.Çıkış 20:761	E.İşleri 11:1827,29	2 Selanikliler 1:349
Levililer 19:243	E.İşleri 14:2358	
Ç.Sayım 15:30-31.....43	E.İşleri 16:458	1 Timoteos 1.....17, 44
Y.Tekrarı 5:1161	E.İşleri 16:1431	1 Timoteos 3.....45
Yeşu 7.....44	E.İşleri 1745	1 Timoteos 3:1-660
Nehemya 8:7-814	E.İşleri 18:558	1 Timoteos 3:2.....57
Nehemya 8:8.....11	E.İşleri 18:9-1032	1 Timoteos 4:10.....57
Nehemya 8:12.....14	E.İşleri 20.....55	1 Timoteos 4:13.....58
S.Özdeyişleri 24:1.....43	E.İşleri 20:1758	1 Timoteos 5.....35
S.Özdeyişleri 24:25.....43	E.İşleri 20:2714	1 Timoteos 5:17.....57, 58
Ezekiel 37.....12	E.İşleri 21:158	1 Timoteos 6:3.....17
Yeşu 2:9.....31	Romalılar 8:7.....29	1 Timoteos 6:3-5.....20, 43
Matta 5:1651	Romalılar 9.....44	2 Timoteos 1:13.....17
Matta 7:1.....43,45	Romalılar 10:9.....31	2 Timoteos 3:1-5.....43
Matta 18.....12, 44, 56	Romalılar 10:14-15.....58	2 Timoteos 4.....12, 56
Matta 18:15-17.....43, 46, 59	Romalılar 10:17.....13, 14	2 Timoteos 4:317
Matta 2344	Romalılar 12:19.....44	Titus 1:5.....58, 59
Markos 1:15.....25	Romalılar 13.....44	Titus 1:9.....17, 21, 57
Luka 2.....44	Romalılar 14:1-4.....46	Titus 1:13.....17
Luka 9:62.....32	Romalılar 14-1545	Titus 2:1.....17, 18
Luka 17:343	1 Korintliler 1:21.....13, 14	İbraniler 4.....44
Luka 24:2713	1 Korintliler 2:2.....24	İbraniler 10:25.....37
Yuhanna 1:12-13.....31-32	1 Korintliler 3.....44	İbraniler 12.....44
Yuhanna 1:13.....32	1 Korintliler 3:6b-7.....51	İbraniler 13:17.....39
Yuhanna 3:18.....33	1 Korintliler 5.....35, 44, 45, 56	Yakup 3:1.....45
Yuhanna 3:36.....33	1 Korintliler 5:1-2.....46	Yakup 5:14.....58
Yuhanna 5:27-30.....46	1 Korintliler 5:3-5.....46	1 Petus 2:1-3.....51
Yuhanna 10:10.....33	1 Korintliler 5:6.....44	1 Petus 2:2.....49
E.İşleri 2.....52	1 Korintliler 9:14.....58	1 Petus 2:12.....51
E.İşleri 2:41.....52	1 Korintliler 11:28.....44	2 Petus 1:544
	1 Korintliler 12:14-26.....39	2 Petus 3.....45
	2 Korintliler 2.....35, 56	2 Petus 3:18.....51
	2 Korintliler 2:6.....35, 59	2 Yuhanna45
	2 Korintliler 6:24-7:1.....43	Vahiy 2044
	2 Korintliler 10:15.....49	Vahiy 21:27.....35
	2 Korintliler 13:2.....43	
	Efesliler 2:1-10.....29	
	Efesliler 2:828	
	Efesliler 2:8-932	
	Efesliler 4:15.....49	
	Efesliler 6:19-2014	